

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sylvia Morrow

GOAT GIRL

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm](#)
[On Birinci Bölüm](#)
[On İkinci Bölüm](#)
[On Üçüncü Bölüm](#)
[On Dördüncü](#)
[Bölüm On Beşinci](#)
[Bölüm On Altıncı](#)
[Bölüm](#)
[On Yedinci Bölüm](#)
[On Sekizinci](#)
[Bölüm On](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Yirminci Bölüm](#)
[Bölüm Yirmi Bir](#)
[Bölüm Yirmi İki](#)
[Bölüm Yirmi Üç](#)
[Bölüm Yirmi Dört](#)
[Teşekkür Beni Burada](#)
[Bul](#)

Keçi Kız
Sylvia Morrow tarafından

İçerik hakkında not:

Bu, aralarında oldukça büyük farklılıklar olmasına rağmen birbirleriyle romantik bir ilişki kuran bir erkek ve bir kadın hakkında bir hikaye.

Etraflarındaki dünya, okudukça belirginleşecek şekillerde bizimkiyle hem aynı hem de farklıdır, ancak değişmeyen bir şey, insanların bağınaz olabileceğidir. İnsanlar kitap boyunca ana karakterimize kim olduğu nedeniyle kötü davranıyor, bu yüzden bu, aşk romanlarında bunu okumak istemeyenler için bir uyarıdır. Hikaye aynı zamanda istismar ve aldatma (iki ana karakterimizin birbirleriyle olan ilişkisi dışında), yoksulluk ve depresyon tartışmalarına da kısaca değiniyor.

Ek içerik bilgileri için lütfen doğrudan [Sylvia Morrow web sitesinin içerik sayfasını](https://www.sylviamorrow.com) kontrol edin.

Birinci Bölüm

Jill

"Hey Jill. Odaklan. Sandra seni yine papatyalarını yerken yakalarsa çok kızar."

Bir hayale daldıktan sonra dikkatimi topladığımda ağzımın çiçeklerle dolu olduğunu görüyorum. Lanet olsun, *yine mi?* Patronum her gün kafedeki tezgâhın üzerine taze çiçek demetleri bırakıyor ve ben de haftada en az bir kez onları çiğniyorum.

Bu beklenen bir şey; ne de olsa ben yarı keçiyim.

Yaprakları yutuyorum ve kalan çiçekleri hızlıca yeniden düzenlemeye çalışıyorum, böylece vazo o kadar da boş görünmüyor, sonra işimi değerlendirmek için tezgahı geri çekiliyorum.

"Nasıl görünüyor?"

Mary etrafına bakarken yanağının içini ısıırıyor. Birkaç saniye sonra, birkaç menekşeyi düzeltmek için eğilir ve harap olmuş saplardan bazılarını çıkarır.

"İşte oldu. Şimdi iyi görünüyor. Bir dahaki sefere çiğneme mesafesinde olmamak için lütfen diğer kasayı kullanın, tamam mı?"

Ben yüzümü kapatırken o gülüyor. Utanıyorum ama daha kötüsü de olabilirdi; agresif kafa atma ya da aynı derecede üzücü başka bir şey benim özelliklerimden biri olabilirdi. Dikkati dağılmış bir şekilde bitki yemek çok daha iyi bir seçenek.

"Anlaştık. Zaten şimdi birileri geliyor. Kenara kayın ve bana iki kayıt verin."

Bir grup gülümseyen insan kapıdan içeri giriyor. Güzel bir sonbahar günü, balkabağı baharatlı latte ve tarçınlı çay için mükemmel. İnsanlar sonbaharın bu ilk günlerinde en sevdikleri mevsimlik içecekleri almak için geldiklerinde genellikle iyi bir ruh halinde olurlar.

Ancak bu insanların iyi ruh halleri uzun sürmüyor gibi görünüyor, çünkü beni gördüklerinde gülümsemeleri bozuluyor. Genellikle müşteriler bu şekilde tepki vermez. Neyse ki çoğu insan benim gibileri kabul ediyor ama herkes değil. Bu insanlar değil.

İki erkek ve iki kadın yönlerini değiştirerek benim kasamdan Mary'nin kasasına doğru ilerliyorlar. Kadınlar yüzlerinde sahte olduğu belli bir gülümseme tutmaya çalışıyorlar ama erkekler buna zahmet bile etmiyor. İçeceklerini sipariş edip nakit ödüyorlar. Ödemeyi yapan adam bahşiş kavanozuna bir göz attıktan sonra Mary'ye dönüyor ve para üstünü kavanozun içine koymak yerine doğrudan ona uzatıyor.

"Bu *senin* için tatlım. Sana iyi bir şey alayım. *Bizim* gibi insanlar birbirlerine iyi bakmalı."

Bununla birlikte, tezgâhın uzak ucuna, sessiz iş arkadaşımız Bill'in içeceklerini hazırladığı yere doğru yürüyorlar.

Mary elinde parayla orada duruyor, yanağının içini ısıyor, gözleri kocaman ve sulu. Çenemi gıcırdatıyorum, tüylü kulaklarım tedirginlikle titriyor. Parayı kavanozun içine atıyor.

"Siktir et o insanları, Jill. Seni sevdiğimizi biliyorsun. Bir şey söylemediğim için özür dilerim, hazırlıksız yakalandım."

"Biliyorum. Anlıyorum."

Ve biliyorum. O benim gibi işaretleri fark edecek yapıda değil. Bunu ona söylediğinde muhtemelen gerçekten şok olmuştur. Ama beni değil. Kollarımı göğsüme dolayıp kendime sarılıyorum.

"Sorun değil. Ben arka tarafa geçip bulaşık yıkayacağım, eğer sorun olmazsa. Şu anda burada olmak istemiyorum."

"Hiç sorun değil, Jill! Acele etme!"

Az önceki müşteriler kafeden çıkıyor, beni izliyor ve giderken kendi aralarında mırıldanıyorlar.

"Teşekkürler, Mary. Oradayken başka bir şey yapmamı istersen söyle."

Arka tarafa geçtiğimde lastik bir önlük giyiyorum ve bulaşık lavabosunu dolduruyorum. Eskiden böyle bir şey olduğunda akan gözyaşları bu sefer akıyor. Sadece bulaşıkları yıkıyorum ve daha iyi bir hayatın hayalini kuruyorum; gülümsemelerimin eksilmediği ve çiçeklerimin başımı belaya sokmadığı bir hayatın.

İkinci Bölüm

Jill

Çantamı annemle paylaştığım küçük dairenin ön kapısının yanındaki masanın üzerine koyuyorum, iş ayakkabılarımı çıkarıyorum ve ceketimi koltuğun üzerine atıyorum. Annemin bu konuda bana kızacağı kesin ama sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen dolaba koyamayacak kadar yorgunum. Bunun yerine, kapıdan çok uzakta olmayan yırtık pırtık kanepeye uzanıyorum ve televizyonu açıyorum.

"Kaptan Whiz'in nerede olduğuna dair hâlâ bir haber yok mu, Jim?" diye soruyor neşeli sarışın haber sunucusu.

Bleh, haberlerde yine süper kahraman muhabbeti. Big Mash-Up'tan beri herkes bundan bahsediyor gibi. Tanrım, bu isimden nefret ediyorum. *Büyük Karıştırma*. Bildiğimiz tüm dünyayı değiştiren bir olay için daha iyi bir şey düşünemediler mi?

"Henüz değil Claire. Yakında daha fazlasını öğreneceğimize eminim. Sırada, bir başka sevilen kahramanla ilgili haberlerimiz var. Onur Adam yarın başkenti ziyaret edecek. Bununla ilgili ayrıntıları ve daha fazlasını aradan sonra vereceğiz."

Bir iniltiyle televizyonu kapattım. *Lanet olası Onur Adam*. Yarı keçi olmamdan sorumlu olan Darkiss'i durdurduğu için minnettarım ama dört yıl sonra bile her gün onu duymak zorunda mıyım? Bir insan ancak bu kadarını kaldırabilir.

"Jill?" diye sesleniyor annem mutfaktan. "Sen misin?"

"Hayır, ben haberleri izlemek için eve giren bir kötü adamım."

"Kabalık etme." Eski, pembe ev terlikleriyle odaya giriyor ve elleri kalçalarında duraklıyor. "Günün nasıl geçti?"

"İyiyim. Çoğunlukla. Bir grup pislik vardı ama çok da kötü değillerdi. Yine yanlışlıkla papatyaları yedim." Yüzümü buruşturuyorum.

"O lanet kafanı bulutların arasından çıkarırsan iyi olacaksın." Sarı bulaşık eldivenli eli bana doğru el sallıyor.

Başını sallar ve biraz daha kalın bir sesle "Onu rahat bırakın, çocukların hayal kurmaya ihtiyacı var" der.

Ayağını yere vuruyor ve normal sesiyle şöyle diyor: "Yirmi yedi yaşında, çocuk sayılmaz. Şimdi, işimize karışma."

Annem, Büyük Karıştırma sırasında başka bir insanla karışan yüzde doksan beşten fazla insandan biriydi. Ezilen insanlar bedenlerini birleştirmede; bir kişi bedenini korudu ve diğeri sadece ikinci bir bilinç, ikinci bir zihin olarak var olmak için onun içinde emildi. Annem bedenini aldığı için şanslı ama kafasında *hala* iki kişi olduğu için şanssız: o ve Sal amcam. Onurlu Adam Darkiss'i yendiğinde çoğu insan ayrılabilirdi, ancak insanların çok küçük bir kısmı sıkışıp kaldı. O ve Sal Amcam da bu grupta yer aldılar.

Öte yandan ben, bir hayvanla ya da insanların bize verdiği isimle "maşi"lerle karışmış olan yüzde beşten daha az bir orana sahibim. *Hiçbirimiz* ayrılamadık ve hepimize hayvan özellikleri miras kaldı. Neyse ki ben aklımın tamamını korudum ve çok az keçi kişiliği kazandım. Bazı fiziksel özellikler edindim ama sakat bırakacak kadar değil. Bazı insanlar o kadar şanslı değildi.

"Haberlerde Onurlu Adam'la ilgili çıkan neydi? Buraya mı geliyor? Doğru mu duydum?" Annem sordu.

"Evet, sanırım. Kimin umurunda?"

Koltuğuma çöktüm ve kollarımı kavuşturdum. Annem büyük bir Honor Man hayranıdır. Çoğu insan öyledir.

"Evet, kimin umurunda? Onun hakkında her zaman bir şeyler duyuyoruz. Bah," diyor annemin ağzından Sal Amca.

"Kimin umurunda? *Kimin umurunda?* Bu adam bizi yıkımdan kurtardı! Kim bilir kimi durdurmasaydı kim bilir neler olurdu!" Annemin sesi geri geliyor.

Elleri tekrar kalçalarında, kaşları onaylamaz bir şekilde aşağıya inmiş.

"Tamam, anne. Her neyse. Duş alıp yatacağım. İş yerinde yemek yedim zaten. Yarın açılış vardiyasında çalışacağım, o yüzden dinlenmeye ihtiyacım var."

"Kapanış vardiyasında çalışıp yarın mı açılacaksın? Bu hiç eğlenceli değil!" Ayağa kalkıp ağrıyan sırtımı esnetiyorum.

"Hayır, ama faturaların ödenmesi lazım. Seni seviyorum anne." Annem ve Sal amcam bir süredir iş bulamadılar, bu yüzden şu anda evin tek geçimini ben sağlıyorum.

Yanağına bir öpücük konduruyorum ve odama gidip temiz pijamalarımı giydikten sonra duşa giriyorum. Sıcak su ağrıyan kaslarımda harika bir his yaratıyor. Bütün gün ayakta durmak vücuduma zarar veriyor ve hayatımın geri kalanında bunu yapmayı hayal bile edemiyorum. Çiftliği işletmek beni hiç böyle hissettirmemişti, en çok çalıştığım zamanlarda bile.

Küçük güdük kuyruğumu ve kısa boynuzlarımı ovuyorum ve kendime acımak için sadece bir saniye ayırıyorum. Sadece bir saniye. Sonra derin bir nefes alıp yoluma devam ediyorum, sürekli yapmak zorunda olduğum gibi.

Üçüncü Bölüm

Liam

"Hey, Lisa'ya şu aptal balkabağı içeceğini getirmeliyim. Bir saniye bekle."

Frank, Sandra's Café'nin otoparkına girdi ve biz de çıktık. Buraya yıllardır gitmedim çünkü pek kahve içen biri değilim. Gerçekçi olmak gerekirse, çoğunlukla çok fazla enerji içeceği içiyorum ve sonra susuz kalmamak için sadece bir miktar su içiyorum. Bu benim için kötü ama insan uzun mesailerde çalıştığında bir şekilde uyanık kalmalı. Ve itiraf etmeliyim ki pembe aromanın tadını gerçekten seviyorum. Frank bu konuda bana bok atıyor, ama o bir pislik.

Kapıyı açıyoruz ve önümüzde biri diğerinden oldukça uzun iki sıra olduğunu görüyoruz. Daha kısa olan sıraya giriyoruz çünkü belli ki öyle. Kim daha fazla beklemek ister ki? Bu aptalca olurdu. Frank benim önümde, ben de beklerken satılan ıvır zıvırlara göz atıyorum.

-Kupalar, kartlar ve kahve çekirdekleri. *Çekirdekler*, ha. Ben basit bir adamım ve bu kelime beni her zaman gülümsetir. Sıranın boşalması uzun sürmedi ve sipariş vermek için kasiyere baktım.

Hayatımda gördüğüm en güzel insan.

Kendimi "kız güzel, öpmek istiyorum "un ötesinde bir düşünce oluşturamazken buluyorum. Bir şeyler söylüyor ama anlaşılmıyor, ses gelmiyor. Tamamen onun süper garip gözlerinde kayboldum. *Sarı* ve göz bebekleri kare şeklinde. Bunu daha önce bir şeyde görmüştüm. Nerede görmüştün?

Evet, bir *keçi*. O zaman kulaklarını da fark ediyorum, saçlarına karışan siyah tüylü kulaklar. Ve boynuzları. *Gerçek boynuzlar*.

O bir Mashie. Ben hiç Mashie tanımıyorum. *Onu* gerçekten tanımak istiyorum.

Gerçi. Çok samimi bir şekilde.

SLAM!

Önümdeki tezgâha bir şey çarptı. *Onun eli*.

"Hey! Sipariş vermeyecekseniz, lütfen çekilmenizi istiyorum. Arkanızda bir sıra var, efendim."

Büyü sonunda bozuldu ve önümdeki kızın artık açıkça sinirli olduğunu, yüzünün öfkeyle kıpkırmızı olduğunu görüyorum. Ne kadar zamandır burada durmuş ona bakıyorum bilmiyorum ama rahatsız edici derecede uzun olmalı.

Kahretsin, muhtemelen ona seksi olduğu için değil, mashie olduğu için baktığımı düşünüyordur. *Liam, sen bir moronsun.*

"Meyveli içecek lütfen," diyorum bir embesil gibi boğazımı temizleyip mantıklı konuşmaya çalışmadan önce. "Meyveli olan neyiniz var?"

Cevap vermeden önce o büyük, sarı gözlerini bana birkaç kez kırıştırtıyor, bronz yanaklarındaki kızarıklık azalıyor.

"Sıcak mı soğuk mu bir şey istersiniz?"

"Soğuk. Ben sıcak içecek seven biri değilim. Sadece kafede kahve içmeyen bir adamım." Tamam. Yolumuza geri dönüyoruz. Bok gibi garip olsa da şimdi normal konuşuyoruz.

"Harika bir çilekli smoothie'm var. İsterseniz bu sabah sizi uyandırmak için yeni enerji verici formülümüzden bir shot bile ekleyebiliriz. Artık kasaya boş boş bakmak yok."

Şimdi gülümsüyor, kızgın kırmızısı tamamen gitmiş.

"Kulağa mükemmel geliyor aslında. Bu işte iyisin. Bir dahaki sefere ne içmek istediğimi bilemediğimde buraya gelip sana soracağım."

Kıkırdıyor ve sol yanağında bir gamze belirliyor. Bir gamze. *Aman Tanrım, aşık oldum.*

"Dört gözle bekliyorum."

Kartımı aldı, sonra fişi ile birlikte bana geri verdi.

"Umarım yakında görüşürüz. Bill diğer uçta içkinizi getirecek."

Bana küçük bir el sallıyor, ben de isteksizce uzaklaşmadan önce ona karşılık veriyorum. *Beni yakında görmeyi umuyor.* Bu sadece kibar bir çalışan konuşması mı, yoksa benden hoşlanıyor mu? Sanırım tekrar gelip öğrenmem gerekecek.

Bekle, bir kızla iş yerinde konuşmaya çalışmak ürkütücü mü? İnsanlar çalışırken kadınlara asılmaman gerektiğini söyler. Ama ya kaderinizde birlikte olmak varsa? Ya geri dönmeni istediğini söylerse? Neden bu kadar zor? *Lanet olsun.* Her neyse, geri döneceğim ve bu konuda garip davranmamaya çalışacağım.

Bittiğinde içkimi alıyorum ve Frank'le dışarı çıkıyoruz. O kıza veda etmek ya da en azından tekrar el sallamak istiyorum ama beni fark edemeyecek kadar meşgul olduğu için öylece gidiyoruz.

Dışarı çıktığımızda Frank bana dönüyor ve sırtıyor, bunun bana bok atmak üzere olduğu anlamına geldiğini biliyorum.

"Peki, orada ne oldu? Baristayla konuşuyormuşsun gibi görünüyordu. Ama o bir mashie, değil mi? Vahşi."

Bazı nedenlerden dolayı, onun bir mashie olduğunu söylemesinden hoşlanmıyorum. Beni neden rahatsız ettiğini bile bilmiyorum. Sadece derimi kaşındırıyor.

"Evet, bilemiyorum. Hoş bir kız. Gerçi kadın tavlama konusunda hiç becerim yok. Her neyse," diye cevap veriyorum arabaya binerken.

Smoothie'nden bir yudum alıyorum ve Frank'in konuyu kapatmasını umarak içecek tutucusuna koyuyorum. Tabii ki bırakmıyor.

"Geri dönüp numarasını alıp alamayacağına bakmak ister misin? Bir kereliğine de olsa biraz aksiyon mu? Biraz kuyruk? Anladın mı? Kuyruk mu?"

"Hayır, o çalışıyor ve sen de iğrençsin. Sadece sür, içki götürmen gereken bir kız arkadaşın var ve benim de işe gitmem gerekiyor. Böcekler kendi kendilerine araştırma yapmazlar."

Frank arabayı çalıştırıp otoparktan çıkmadan önce birkaç saniye daha boktan sırtışıyla bana bakıyor.

Beni çalıştığım tesise bırakıyor, şu anda Sir Cicada'nın şehri iyileştirme çabalarına yardımcı olmak için böcekleri inceleyen bir proje için. Bütün gün çok az şey başarıyorum, ancak zihnim tüylü kulaklar ve sarı gözlerin düşünceleriyle çok meşgul.

Dördüncü Bölüm

Jill

"Hey Jill, kasayı al. Dün sevimli olduğunu söylediğin adam geliyor."

Espresso makinesini silmeyi bırakıp sabahki iş arkadaşım Sarah ile yer değiştirmek için koşturuyorum. Önlüğümü düzeltirken, çünkü adam kapıdan içeri girerken onu izliyorum, dudakları soğuk havadan pembeleşmiş ve karamel-kahverengi saçları rüzgârda acayip bir model gibi dalgalanıyor. *Liam*, adını kredi kartından hatırlıyorum. Evet, yakışıklı erkeklerin kartlarına bakıp isimlerini hatırlamak biraz Sapık Sally tarzı ama elimde değildi. Bu kadar *iyiyken olmaz*.

"Tekrar merhaba! Bugün ne içeceğinize karar veremediniz mi?" Kasaya yaklaşırken sordum.

Sabahın geç saatlerinde oldukça sakin bir saat ve sırada sadece o var. Sohbet için bolca zaman var.

"Evet, anladın. Çünkü harika smoothie'den sonra enerji içecekleri kesmiyor. Benim için başka ne var? Farklı bir şey."

Abartılı bir düşünme ifadesiyle kirli sakalsız çenesini ovuşturuyor. Ellerinin büyük ve bakımlı olduğunu fark ediyorum. Manikürlü değil ama temiz ve tırnakları kesilmiş. Takım elbise ya da süslü bir şey giymemiş ama güzel görünüyor: siyah dar pantolon, gri yün ceket ve kırmızı, ekose bir fular. Kıyafet klasik sonbahar mükemmelliği.

"Çayı hiç sever misin?"

"Evet, şekerli. Buzlu. Ve meyveli, tabii ki."

Gülerek başımı salladım.

"Elbette, elbette. İhtiyacınız olan şey buzlu şeftalili siyah ay. Seveceğinizi biliyorum."

"Bana büyük bir tane ver o zaman." İsim kartımı okumak için durakladı. "Jill."

Bana kredi kartını uzatıyor ve ben de adını okumak istercesine karta bakıyorum. Sanki bütün gece aklımdan geçmemiş gibi.

"Tamamdır, Liam."

İşlem tamamlandıktan sonra içkisini beklemek için tezgâhın diğerk ucuna gidiyor. Ara sıra ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve her baktığımda o da bana bakıyor, ama bunu saklamaya çalıştığını söyleyebilirim.

Durması için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, güdük kuyruğum saatte milyonlarca kilometre sallanıyor. Onu bunu fark ederken yakaladığımda, kocaman bir sırtışa bürünüyor. Bu lanet şey çok heyecanlandığımda ya da canı ne zaman isterse sallanıyor ve benim hiçbir kontrolüm yok. Yüzüm alev alev yanarken, utanmış ifademi gizlemek için ellerimi yüzüme vuruyorum. Yüzünü atıldığımda, artık tezgâhın diğerk ucunda değil, tam kasamın önünde duruyordu.

"Yarın alışıyorsan, o zaman görüşürüz Jill," diyor bana doğru eğilerek.

Pencerelerden içeri giren ışık parlak mavi gözlerini neredeyse parlıyor gibi gösteriyor, çok canlılar ve açık kahverengi saçlarındaki altın rengi vurgular parlıyor. İ çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Akşama vardiyasına kadar gelmeyeceğim, o yüzden beni kaçırabilirsiniz ama burada olacağım."

"Göreceğiz bakalım. Yarın akşama susamış olabilirim. İyi günler."

Kapıyı açarken içkisinden bir yudum alıyor, yüzü aydınlanıyor. "Bu çok iyi, Jill. Yakında görüşürüz."

Sonra da çekip gidiyor. Mümkün olduğunca çabuk gelebilir misin?

Beşinci Bölüm

Liam

"Sana söylüyorum dostum, sanırım o da benden hoşlanıyor. Gülümsüyordu falan. Kasiyer gülümsemesi gibi değil, gerçek bir gülümseme. Bilmiyorum. Çok tatlıydı."

Frank ve ben akşamları sık sık yaptığımız gibi oyun oynuyoruz. Kulaklıklarımızın üzerinden konuşurken bu gece beni milyonlarca kez vurdu. Normalde kışına tekmeyi basarım ama bu gece Jill'i düşünmekten odaklanamıyorum.

"Tekrar biriyle çıkmak istediğini duymak çok garip. Sonsuza kadar Bay Yalnız olarak kalacağını sanıyordum."

"Evet, o özel biri. Bunu söyleyebilirim."

Yıllardır kimseyle çıkmadım ve artık gerçekten ilgilenmiyordum. Ama Jill'in farklı olduğunu söylerken şaka yapmıyorum. Onda beni kendine çeken bir şey var.

"Önlüğünün altında güzel göğüsleri varmış gibi görünüyor ama o bir mashie. Bilmiyorum, belki de sadece egzotik seviyorsundur. Vahşi tarafta bir yürüyüşe çıkmak. *Vahşi yaşam tarafında*," diyor Frank beni bir kez daha kafamdan vururken.

Tamam. Bu beni kızdırdı.

"Kapa çeneni Frank. Sebebi bu değil."

"Biliyor musun, erkek keçilerin dişi keçileri çekmek için üzerlerine işediklerini duymuştum. Belki bir dahaki sefere girmeden önce bunu deneyebilirsin. Bu arada, sence gelirken meliyor mudur? *Baaahh* gibi mi? *Mmm, evet, baaaahh!*"

Çıldırılmaya başladı. Ellerim kumandayı o kadar sert kavırıyor ki kırılmamasına şaşıyorum.

"Siktir git. Bu tam bir saçmalık. Kendini becer, pislik."

Konsolu kapattım ve kulaklığımı yere fırlattım. *Lanet olası pislik*. Frank'in bazen biraz hıyar olabileceğini biliyordum ama genelde iyi bir adamdır. Sanırım onunla mashie'ler hakkındaki düşünceleri hakkında hiç konuşmamıştım.

Aslında şimdi düşünüyorum da, daha önce de aptalca şeyler söylediğini duymuştum. Sadece beni hiç etkilememiştir. Mashie şakaları oldukça zararsız görünüyordu ama... *kahretsin*. Daha önce bir şey söylemediğim için götün tekiyim, değil mi?

Bir süre sessizlik içinde ellerimi kucağıma alıp kanepeye uzandım ve bir şeyler söyleyebileceğim ama söylemediğim onca zamanı düşündüm. *Evet, ben bir pisliğim*. Tek yapabileceğim artık daha iyi olmak sanırım.

Saatın ne kadar geç olduğunu görünce ayağa kalkıp sırtımı esnetiyorum. Bütün gün laboratuvarı ayakta durmaktan ağrıyor. Bugün Sir Cicada araştırmasındaki tüm gelişmelerle yoğun bir gündü. İş yerinde gerçekten heyecan verici bir zaman, ama bu bile Jill'in düşünceleri tarafından gölgeleniyor.

Hemen yatmak için hazırlanıyorum ve uykuya dalmaktan mutlu bir şekilde uzanıyorum. Ne kadar erken uyanırsam, onu görmeye o kadar yakın olurum.

Altıncı Bölüm

Jill

Hiç uyuyamıyorum; beynim susmak bilmiyor. Son zamanlarda ne kadar çok çalıştığımı ve bu yüzden ne kadar yorgun olduğumu düşünürsek bu çok saçma. Sürekli Liam denen adamı ve onu görmek için nasıl sabırsızlandığımı düşünüyorum. Hatta keçi içgüdüğü olduğunu fark etmeden önce kendimi ona binme hayalleri kurarken yakaladım, *ugh*. Demek istediğim, bu farkındalık düşüncelerin ortaya çıkmasını engellemedi, ama henüz kendimle ilgili bu yeni bilgiyi işlemeye hazır olduğumdan emin değilim. Şimdilik, onu bir dahaki görüşümde en iyi halim olmaya çalışacağım.

Tırnaklarım mükemmel bir şekilde törpüldü ve parlatıldı, sakallarımı ağdaladım (*ugh*, daha fazla keçi şeyi), kırık uçlarımı kestim ve en güzel üniforma kıyafetlerimin temiz olduğundan emin oldum. Yarın iyi görüneceğim, bana yardım edin. Ve sonra ona doğru bir hamle yapacağım.

Gecenin bu geç saatinde yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için televizyonu açıyorum. Ya bunu yapacağım ya da internette oyalanacağım ve Tanrı biliyor ki bunu zaten yeterince yapıyorum. Belki komik bir film falan vardır.

"Artık Villain-Be-Gone ile herhangi bir evi herhangi bir kötü adamdan basit bir numara ile koruyabilirsiniz!"

Reklamlar. Kanalı değiştiriyorum çünkü *hayır teşekkürler* ve tekrar deniyorum.

"Kaptan Whiz'in dönüşü sayesinde bugün hava harika olacak gibi görünüyor Jim."

Daha fazla haber. Televizyonu kapatıp yatak odama döndüm, yatağıma girdim ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Sanırım internette dolaşmaya geri döndüm. Ucuz, ince yastıklarım beni desteklemek için berbat bir iş çıkarıyor, bu yüzden sadece yatak başlığına yaslanıp dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerinde tutuyorum.

Aklıma bir fikir geldi. Liam'ın kredi kartına baktığımda soyadını gördüm.

Ya onu araştırırsam? Tamam, bunu yapmanın etik olmadığını biliyorum.

Ama *o kadar da* kötü değil, değil mi? Sadece küçük bir göz atma? Dudağımı ısırıyorum ve ellerimi arama çubuğunun üzerinde gezdirdikten sonra *boş* verip devam etmeye karar veriyorum.

Liam Jemison.

Biraz araştırdım ve sonunda açık bir sosyal medya profiline rastladım. Şimdiye kadar her şeyi gizli tutmayı öğrenmiş olması gerekirdi ama sanırım bazı insanlar fazla güveniyor.

Pekala, bir bakalım. Liam hakkında ne bulabiliriz?

Yirmi beş yaşında. *Ooh, ben bir beşik hırsızıyım,*

ha.

O bir entomolog. Bunun ne olduğunu hemen araştırdım ve böcekleri inceleyen biri olduğunu öğrendim. Böceklerden hiç korkmadım, bu yüzden sorun değil. *Bakalım sırada ne var.*

Herhangi bir din ya da siyasi görüş belirtmiyor. Sorun değil, eğer listeleme zahmetine girmiyorsa muhtemelen bir tür bağınaz olmadığı anlamına geliyor ki bu da benim için sorun değil.

Zaman tüneline gezinirken, çoğunlukla hayvan ve çocuk hakları ile ilgili yardım kuruluşlarına ait çok sayıda bağlantı paylaştığını görüyorum. Bu çok hoş. Beni gerçekten güldüren bazı memler var. İyi bir mizah anlayışı önemlidir.

Eski kız arkadaşlarının fotoğraflarını görmüyorum, en azından birkaç yıl geriye gittiğimde. Bu pek çok farklı anlama gelebilir, bazıları iyi bazıları kötü. *Hmm.*

Mashie karşıtı ya da Ayrı Türler Partisi yanlısı herhangi bir şey göremiyorum. Ayrı Türler Partisi, mashie'leri insanlardan farklı bir tür olarak etiketleyip oy verme hakkımızın yanı sıra mülk sahibi olma veya evlenme hakkı gibi diğer haklarımızı da elimizden almak isteyen uç ama büyüyen bir siyasi gruptur. Eğer bu partiye mensup olsaydı, bu açıkça bir anlaşma kırıcı olurdu, bu yüzden olmadığını görerek rahat bir nefes alıyorum.

Sayfayı kapatmak üzereyken biraz daha bakmaya karar veriyorum. Hâlâ yorgun değilim ve gerçekten yapmak istediğim başka bir şey yok.

Geçmiş profil fotoğraflarını karıştırıyorum ve çok sevimli görüldüğü yeni bir tane buluyorum. Mavi gözleri parlak ve ışıltılı, kahverengi saçları alnının üzerine düşüyor. Saçlarını düzeltmek için uzanan eli, kalın ve bakımlı parmaklarını sergiliyor.

O ellerin yanağıma değdiğini, yüzümü okşadığını düşünüyorum ve yumuşak olduklarını hayal ediyorum. Biri bana böyle dokunmayalı çok, çok uzun zaman oldu ve eğer dokunsaydı, sanırım oracıkta ölürdüm. Yüzümden boynuma, omzuma doğru okşasaydı, elbisemin askılarını indirseydi...

Aman Tanrım. Bunu düşünmek bile kalbimi hızlandırıyor. Dizüstü bilgisayarını kapatıp yatağımın başucuna koyuyorum, sonra da yorganımın altına saklanıyorum. Şu anda o sadece bir müşteri ve böyle şeyler düşünmek çok uygunsuz.

Ama eğer bir müşteriden daha fazlası olursa.

Titreyerek kendimi battaniyenin içine daha da gömüyorum. Mümkün olduğunca çabuk uyumam gerekiyor. Yarın yeterince erken gelemez.

Yedinci Bölüm

Liam

Tamam, belki biraz daha ürkütücü ama kafeye girmeden önce otoparkta sırada müşteri olmamasını bekliyorum. Burada koltuğuma gömülmüş, ön camdan onu izleyen bir sapık gibi hissediyorum, ama etrafımda başka insanlar varken oraya girmemin imkanı yok. Ona çıkma teklif edecekken olmaz.

Çünkü ona çıkma teklif edeceğim. Buna kararlıyım.

Dürüst olmak gerekirse artık ürkütücü olup olmaması umurumda bile değil. Sanırım aramızda karşılıklı bir elektrik olduğundan emin olmasaydım bunu yapmazdım, ama kesinlikle var. Düşündükçe bundan daha da emin oluyorum. *Umarım yanılmıyorumdur.*

On dakika kadar burada lanet bir gözetlemedeymişim gibi oturduktan sonra hat sona eriyor ve işler şimdilik sakinleşiyor. *Şimdi benim şansım.*

Arabadan iniyorum ve akşamın serin havasında beyazlaşan derin bir nefes alıyorum. Midem öğle yemeğimi bana geri fırlatmakla tehdit ediyor, ama derin bir nefes daha alıyorum ve her şey sakinleşiyor. Artık bekleyecek zaman yok, işte gidiyoruz.

Kapıyı açtığımda, sıcaklık ve artık en sevdiğim koku haline gelen tarçın, süt, çikolata ve kahvenin birleşik kokusuyla karşılaşıyorum. Jill'in sırtı bana dönük ve keşke onun sevimli kuyruğunu görebilseydim ama kasanın önü kapalı. Tezgâha gelene kadar kasaya doğru yürüyorum. Jill dönüyor, yüzündeki müşteri dostu gülümseme beni tanıdığına çok daha sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Liam! Gelmişsin!"

Heyecanla zıplıyor ve cevap vermeden önce hızlı bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. Evet, boşaldım. *Dün gece yaklaşık üç kez sert bir şekilde boşaldım.*

Onu.

"Öyle yaptım! Sanırım buraya bağımlıyım. Bu ciddi bir sorun."

"Evet, çok ciddi," diyor sahte bir endişeyle. "Bağımlılık yapan şey kahve çekirdekleri. Çekirdekler büyülü bir meyvedir, bilirsiniz. Bütün bir şarkı var."

Fasulye şakası yaptı. O mükemmel bir kadın.

Jill dirseklerini tezgâha dayayıp başını onların üzerine koyuyor, siyah atkuyruğu omzunun üzerinden düşüyor.

"Molaya çıkmak üzereyim. Bana katılmanı istesem garip olur mu?"

Gözlerim kocaman oldu. Az önce ona katılmamı mı istedi? Yani ilk hamleyi benim yapmama gerek yok mu? *Güzel.*

"Bağımlılığımıza katkıda bulunarak burayı daha da çok sevmemi sağlıyorsun. Gerçekten çok kötüsün. Ama tabii ki size katılacağım."

Genişçe sırtıyor ve önlüğünü çıkarmak için çalışanların odasına koşmadan önce hızlıca içecek siparişimi (şeftali çayı) alıyor. Geri döndüğünde yeni ortaya çıkan vücudunu görünce gözlerim tekrar açılıyor.

Önlüğü üzerindeyken çok seksiydi ama vücudu daha fazla ortaya çıktığında *çok güzel oluyor*. Polo tişörtü ve siyah iş pantolonuyla o kadar iyi görünüyor ki bunların altında ne sakladığını ancak hayal edebilirim.

Aslında, şu anda bunu hayal etmeyeceğim. Sikime değil sohbe konsantre olabilmem gerekiyor. Beni boş bir masaya götürmesine izin veriyorum ve giderken yuvarlak, kalın kışına (ve sevimli kuyruğuna) değil, özellikle başının arkasına bakıyorum.

Masaya otururken, "Hoo, ayaklarımı biraz olsun uzatabildiğim için çok mutluyum," diyor. "Son zamanlarda çılgın saatler boyunca çalışıyorum ve kendimi doksan yaşında bir bedene sahipmişim gibi hissetmeye başladım."

"Anlıyorum. Ben bir böcekbilimciyim ve son zamanlarda bazı önemli buluşların yapıldığı araştırmaları denetliyordum ve birden fazla kez fazla mesai yapmak zorunda kaldım."

Yüz ifadesini kontrol etmek için duraksıyorum. Böcekler pek çok insanı rahatsız eder ve muhtemelen onlar hakkında ne hissettiğini hemen görmeliyim.

"Böcekler seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Hayır, ölümcül ya da parazit falan değillerse olmaz," diye cevaplıyor elini küçümseyici bir şekilde sallayarak.

"Tamam, güzel. Birçok insanı iğrendiren bir işe sahip olmak zor. Herkes tutkulu olduğu şeylerden bahsediyor ama ben gergedan böceği üzerine yaptığım ödüllü çalışmadan bahsetmeye kalksam, 'Eyvah Liam, kimse senin azgın böceğini duymak istemiyor' diyorlar."

Jill elleriyle ağzını kapatıyor ve yüksek sesle kahkaha atıyor. Ağzını açıyor ve gülümsemesiyle birlikte gamzesini de ortaya çıkarıyor.

"Bana azgın böceğinden bahsetmene izin verirdim."

"Benimle tutkularınız hakkında konuşmanıza da izin verirdim. Kahve sizin tutkunuz mu?"

Derin bir kaş çatmayla suyundan bir yudum alır.

"Hayır, hiç de değil. Yani, hoşuma gidiyor ama bu sadece bir iş. Benim hayalim küçük çiftliğimi işletmektir. Bir süre de öyle oldu. Ama sonra bütün o püre olayı oldu ve her şey..." boynuzlarını işaret ediyor, "Evet. Artık çiftlik yok."

"Çiftliğinizi kaybettiğiniz için üzgünüm. Umarım bir gün yeniden bir çiftliğe sahip olursun." "Teşekkürler. Bunu yapmaya kararlıyım."

"Sana inanıyorum."

O konuşmadan önce bir süre sessizce oturuyoruz.

"Bir ara dışarı çıkmak ister misin? Yani bir randevuya? Randevu demek çok mu inekçe? Bu konuda berbatım."

Elini saçlarının arasında gezdirirken geniş burnu yaltaklanır.

"Dürüst olmak gerekirse sorduğun için son derece mutluyum, bu yüzden kulağa nasıl geldiği umurumda değil. Zaten sana soracaktım."

Kalbim saniyede on milyon mil hızla atıyor. Bu planladığımdan çok daha iyi gidiyor.

Daha dik oturuyor ve ellerini bir kez çırpıyor, artık ağlamıyor.

"Oh, şükürler olsun. Bana numaranı ver ve plan yapalım."

Telefonumu çıkarırken dünyanın en büyük sırtışıyla "İnanılmaz heyecanlıyım, haberin bile yok" diyorum.

Numaralarımızı değiş tokuş ediyoruz ve molası çok çabuk bitmeden önce işteki kapanış vardiyası hakkında küçük bir konuşma yapıyoruz.

Kapıdan çıkarken "Tamam, sana çok yakında mesaj

atacağım," diyorum. "Sabırsızlanıyorum," diye yanıtlıyor veda

ederken.

Arabama vardığımda ona mesaj atmak için can attığımı düşünürsek, fazla beklemesine gerek kalmayacağını hissediyorum.

Sekizinci Bölüm

Jill

Evime girer girmez burnuma dolan tamale kokusu ağzımı sulandırıyor.

"Anne! Sal Amca! Ben geldim!" Sesleniyorum. "Yemek kokusu alıyorum ve onu istiyorum."

"Annenle biraz daha kibar konuşursan belki biraz alabilirsin," diye bağıyor Sal Amca annemin kalınlaşmış sesiyle.

Kıkırdayarak mutfığa gidiyorum ve annemi tezgahın başında bana bir tabak hazırlarken buluyorum. Peynirli ve jalapeñolu tamale, yanında fasulye ve pilav ve içmek için bir kola.

"Bu gece en sevdiğim yemeği yaptın. Dünyanın en şanslı kızıyım."

Yemeğimi alırken annemi yanağından öpüyorum.

Annem sırtarak, "Dünya sana sahip olduğu için çok şanslı," diyor. "Şimdi ye bakalım. Son zamanlarda çok çalıştın, çok fazla ve gücünü korumaya ihtiyacın var."

"Büyük teyzen Hana'nın bir sirkte güçlü bir kadın olarak çalıştığını biliyorsun," diyor Sal Amca.

Kısa kollu, çiçekli bir elbisenin içinde tombul pazularını gösteren annesinin kollarını esnetiyor.

"Hayır, yapmadı," diyor annem kollarını indirerek.

Sal Amca kollarını tekrar esneterek, "Evet, kaldırdı," diyor. "İkimizi de tek eliyle kolayca kaldırabilirdi, hiç terlemeden, tam başının üzerinden."

Annem lavaboya doğru yürüyüp sarı bulaşık eldivenlerini giyerken, "Bu kısmı doğruya yakın," diyor. "Çok güçlüydü. Ama o

kesinlikle bir sirkte çalışmadı. O da sizin gibi bir çiftçiydi."

"Benim gibi." Bir lokma pilavın etrafında iç çektim.

"Senin gibi," diyor Sal Amca. "Eski haline döneceksin, merak etme Jilly."

"Teşekkürler, Sal."

Tabağımı oturma odasına götürüyorum ve bir mashie-insan çifti hakkında bir sitcomun oynadığı televizyonun önüne oturuyorum. Dizideki maşi, kedilerden sonra en yaygın ikinci tür olan bir köpek.

Darkiss insanları birbirine ezme büyüsunü yaptığında, o sırada bir memeliye dokunan bazı insanlar, eğer bir insanın yanında değillerse, onunla birlikte ezildiler. İnsanlar genellikle köpekleri ve kedileriyle birlikte oldukları için... pek çok köpek ve kedi püresi var. Ne yazık ki ben bir keçiyi sağıyordum.

Bu sitcom gibi diziler mashie'leri alıyor ve onları bizim gerçekte davrandığımızdan daha fazla hayvan gibi davranmaya zorluyor. Mesela bu karakter çalırlara falan işemek istiyor, oysa çok az köpek özelliği olan hiç kimse bunu yapmak istemez. Hepsi güldürmek için yapılıyor ama bizi kötü gösteriyor.

Kanalı tamamen insanlarla ilgili olan ve süper kahramanlar, kötü adamlar, mashiler ya da düşünmek istemediğim herhangi bir şeyle ilgili olmayan romantik bir diziye çeviriyorum. Yemeğimi huzur içinde yiyorum ve bir kez olsun sakın hissediyorum.

İşim bittiğinde tabağımı lavaboya götürüp elimde yıkıyorum; böyle mahallelerde dairelerle birlikte bulaşık makinesi gelmiyor. Dolu bir mide ve yorgun kemiklerle odama gidiyorum. Telefonumu kontrol ediyorum ve Liam'ın bana mesaj attığını görüyorum. Bu kadar çabuk mesaj atmasını bekliyor olsaydım, telefonum yanımda olurdu. *Ahh*.

Liam: Hey Jill! Nasıl gidiyor? Umarım seni rahatsız etmiyorumdur.

Aaaaaaaaah! Tamam, sakın ol Jill.

Gidiyor. Yemeğimi yeni bitirdim. Beni hiç rahatsız etmiyorsun. Böcekler hakkında bir şeyler biliyorsundur, değil mi Bay Entomolog? Nasılsınız?

Tamam, klişeydi ama güvenliydi. Telefonuma bakıyorum ve dudağımı ısıyorum. Cevap vermesi için uzun süre beklerken mavi ışık beni kör ediyor gibi görünüyor, ancak gerçekte orada olduğunu gösteren noktaların hareket ettiğini görmem muhtemelen sadece otuz saniye sürüyor.

Liam: Haha. Ben iyiyim, aslında harikayım.

Yarından sonraki gün dışarı çıkmak ister misin diye merak ediyordum. Eğer çalışmıyorsan yani.

Kafamdaki programı hızlıca kontrol ediyorum.

Ben: O gün 4'e kadar çalışıyorum. Saat kaç düşünüyordun?

Akşam yemeği için yedi çok mu erken?

Hazırlanmak için üç saat. Bunu yapabilirim.

Bana uyar. Beni alabilir misin?

Elbette! Canlı yapalım mı?

Nerede?

Ben: Saint Louis Park'ta 1775 Lindale Caddesi. Nerede olduğunu biliyor musun?

Liam: Kolayca bulabilirim.

Ben: Ne giymeliyim?

Nasıl giyineceğimi bilmem gerekiyor çünkü lüks bir yerde kot pantolon ya da Waffle House'da şık bir elbise giydiğimde kendimi garip hissedeceğim.

Her şeyin içinde harika görünüyorsun. Ama fark edecekse yemek için güzel bir yere gidiyoruz.

Çok tatlısın, haha. Ve kulağa hoş geliyor. Seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Ben de. İyi geceler, Jill.

İyi geceler!

Dokuzuncu Bölüm

Liam

Molamda mesajlarımı kontrol ediyorum ve çoğunlukla olağan şeyler. Annem nasıl olduğumu soruyor, kuzenim babamın şehre gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyor vs. Frank'ten gelen ve çenemi sıkmana neden olan bir mesaj dışında olağanüstü bir şey yok.

Hey adamım. Gerçekten kızdın mı?

Ona geri mesaj atıp atmamayı tartışıyorum. Onun da şu anda tatilde olduğunu biliyorum. Onunla on yıldır arkadaşız ve birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz, bu yüzden özür dilemesi için ona bir şans vermem gerektiğine karar verdim. İnsanlar değişebilir.

Ben: Evet öyleyim.

Neredeyse anında cevap veriyor.

Frank: Keçi kız hakkında şaka yaptığım için mi? O kadar da ciddi değil

kardeşim lmao Tamam, belki de o kadar hızlı değişmiyorlardır.

Ben: Belki de daha çok senin yobaz olmanla ilgilidir. Senin havalı olduğunu sanıyordum ama sonra böyle şeyler söylüyorsun.

Frank: Korkaklığı bırak. Jennifer'dan beri kadınların ilgisinden bir kırıntı aldın ve bir şaka yüzünden arkadaşlığından vazgeçmeye hazır mısın? Bu ne lan?

Ben: Evet, burada işim bitti.

Engellendi. *Jennifer'ı* da işin içine katarak bu saçmalığa bir yenisini eklemesine imkân yoktu. Bunun ne kadar acı verdiğini biliyor. Bundan önce onun ne kadar hıyar olduğunu fark etmediğime inanamıyorum.

Hindili sandviçimi yırtıp atmadan önce bir ısırıkla boğuluyorum. Daha fazla yiyebilmemin imkânı yok. O mesajlaşmadan sonra midem düğüm düğüm oldu. Daha önce bu saçmalıklar konuşulurken etrafta durduğum için suçluluk ve bir arkadaşımı kaybettiğim için üzüntü duyuyorum. Her neyse. Portakallı sodamdan bir yudum alıp şekerin sinirlerimi yatıştırmasına izin veriyorum.

En azından yarın daha iyi olacak. Yarın Jill'i göreceğim. Onu düşündüğümde kaşlarım çatılıyor. Eğer onu düşünmek bile beni rahatlatıyorsa, ona mesaj atmak daha da yardımcı olabilir. En azından benim bahanem bu. Telefonumu elime aldım. Aklımda olduğunu bildirmek için ona kısa bir mesaj gönderdim. Görünüşe göre o hep aklımda.

Ben: Çalıştığını biliyorum ama hemen bir merhaba demek istedim. Umarım günün iyi geçiyordur. Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Onuncu Bölüm

Jill

Öğleden sonraki vardiyamın bitmesine az bir süre kaldı, sonra da randevum için alışverişe gideceğim. Kapatıp açtığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Yeni kıyafetler aldığım da, onları kuyruğuma göre diktirmem gerekiyor, bu yüzden çoğu insanın alışverişinden biraz daha uzun sürüyor. Bugün sabah vardiyasında olmak mükemmel.

Bir masayı silerken küçük bir kız, belki de en fazla 3 yaşında, annesiyle birlikte dükkana girdi. Mary arkada bulaşık yıkıyordu, bu yüzden kasaya gitmek bana kaldı.

"Hemen geliyorum!" Onlara gülümseyerek söylüyorum.

Yanlarından geçerken küçük kız önlüğümü tutuyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Nasıl böyle olabiliyorsun?" Meraklı bir ses tonuyla soruyor.

Gıcırtilı sesinde hiçbir kötülük yok, sadece saf merak var.

"Ne gibi?" Onun seviyesine inerek neşeyle soruyorum. Çocukları seviyorum ve sorularını yanıtlamaktan çekinmiyorum. Bu kadar küçükken çok açık ve dürüst oluyorlar ama bunu acımasızca yapmıyorlar.

Kulaklarımdan birini okşuyor, küçük parmaklarını boynuzumda gezdiriyor ve elini yüzümün gözüme yakın tarafına koyuyor.

"İşte böyle."

Küçük kızın annesinin yüzü, çocuğunu yakalamak için çırpınırken bir hayalet gibi bembeyaz olur.

"Çok özür dilerim, çok utandım. Tatlım, insanlara kaba davranamazsın."

Annesi kızı kucağına aldı ve bana özür dileyen bir yüz ifadesi takındı.

"Sorun değil," diye kıkırdıyorum. "Benim gibi biriyle tanışmamışlarsa merak etmeleri doğal."

Kasaya gidip siparişlerini alıyorum ve masaya oturuyorlar. Onların karşısındaki masaları biraz silmeye geri dönüyorum, dışarı çıkmadan önce bu son parçayı bitirmeye çalışıyorum. Ancak onların konuşmaları dikkatimi işimden uzaklaştırıyor.

"Tamam, annen sana hanımefendiye ne olduğunu anlatsın, böylece başka kimseyi rahatsız etmezsin," diye başlıyor ve küçük kıza birkaç boya kalemi ve bir boyama kitabı uzatıyor.

Kulaklarım çınladı. İnsanlar bu konu hakkında bölük pörçük konuşuyor ama bir çocuğa tarihsel bir perspektiften anlatılan hikayenin tamamını hiç duymamıştım. Bu ilginç olacak.

"Dört yıl önce, yani siz doğmadan önce, insanlar şimdiki gibi süper kahramanlar ve süper kötüler olduğunu bilmiyorlardı."

"Leydi Alpaka bile mi?" diye soruyor küçük kız koltuğunda kıpırdanırken.

Lady Alpaca, devlet televizyonunda gösterilen bir çizgi film karakteridir. Kendisi bir alpaka mashie'dir ve yetişkinler arasında tartışmalı olsa da küçük çocuklar arasında popülerdir.

"O bile bilmiyor! Darkiss adında çok kötü bir adam tüm televizyonları ele geçirip herkese söyleyene kadar hiç haberimiz yoktu. Ve insanlara sadece söylemekle kalmadı. Çok kötü bir şey yaptı."

"Yaramazlık mı yaptı?"

"O çok yaramazdı. Çok fazla insanın bir araya gelerek dünyaya zarar verdiğine karar verdi. Bu yüzden, iki ya da daha fazla insanın olduğu her yerde, iki kişilik grupların tek bir kişi haline getirileceğini söyledi."

"Anlamıyorum. Onları ezdi mi?"

"Hayır, ezilmiş değil. Şöyle bir şey... diyelim ki iki kişi var. Bir kişinin bedenini yok edersiniz ama zihni içeri girer ve diğer kişinin zihnine katılır. Yani şimdi iki beden ve iki zihin yerine, bir bedeniniz ve iki zihniniz var."

"Ben senin karnındayken olduğu gibi mi?" diye soruyor küçük kız, damlatmaz bardaktan bir yudum içmeden önce.

Anne güler ve cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum alır.

"Şey, sayılır. Ama her neyse, kötü adamın güçleri o kadar çok insana bunu yapabilecek kadar güçlüydü. Ama mükemmel değillerdi. Başka insanların yanında olmayan bazı insanların hayvanlarla karışmasına neden olan bir yan etki vardı. Çok fazla insanın başına gelmedi ve kimse neden olduğunu gerçekten bilmiyor, ama burada çalışan hoş bayanın başına gelen buydu.

"Diğer insanlarla karışan insanlar bilim insanları tarafından iyileştirilebildi, yani Onurlu Adam Darkiss'i yendikten sonra çoğu iyileştirildi. Ama hayvan mashie'ler asla düzeltilemedi."

"Bu üzücü, değil mi?"

"Bence bu kişiye göre değişir. Çoğu kişi evet der ama bazı insanların şu anki hallerini sevdiklerini duydum. Yine de pek çok insan onlara kötü davranıyor."

"Nasıl olur?"

"Bazı insanlar farklı olanlara karşı acımasızdır. Ama biz öyle davranmıyoruz, değil mi?"

"Hayır! Hayır! Biz iyi adamlarız! Lady Alpaca gibi!"

Küçük kız koltuğunda zıplıyor, mutlu bir şekilde boyama kitabını karalıyor. Sonra konuyu değiştiriyor ve izledikleri çizgi film hakkında konuşmaya başlıyor, ben de onu duymazdan geliyorum.

Sanırım bunu duymak benim için iyi oldu. Umarım tarih çocuklara bu şekilde anlatılır ve genç nesil de bu şekilde kabullenir

Küçük kız.

Sarah kalçasıyla bana vururken, "Hey, kaçma zamanı," diyor. "Kıınılda ki ben de girebileyim."

Mesaim bitti ve alışverişe gitme vakti geldi.

İner inmez telefonumu kontrol ediyorum ve Liam'ın bana mesaj attığını görüyorum. Gülümsedikten ve telefonumu birkaç saniye mutlulukla sıktıktan sonra bir cevap gönderiyorum.

Ben: Harikayım, işten çıkıyorum ve hemen mağazaya koşuyorum. En sevdiğin renk ne?

Cevap verip vermeyeceğini görmek için bir dakika bekliyorum ama meşgul olmalı, bu yüzden onun yerine alışveriş merkezine gidiyorum. Normalde internetten alışveriş yapmayı tercih ederim ve daha sonra kuyruğuma uygun hale getirmek için terziye götürürüm ama bugün buna vaktim yok. Yolda neşeli müzikler dinliyorum ve kendimi çevremdeki insanlardan alacağım kaçınılmaz bakışlara ve fısıltılara hazırlıyorum. Keşke bunların olmayacağını söyleyebilseydim, ama söylersem yalan söylemiş olurum.

Neyse ki hafta içi erken saatlerde alışveriş merkezi çok kalabalık değil. Tüm alışveriş merkezini dolaşmak zorunda kalmamak için mağazalardan birine gidiyorum. Bu giriş erkek giyim bölümünde, bu yüzden kokteyl elbiselerine ulaşmak için bir kat yukarı çıkmam, ardından kozmetik ürünlerine geçmem gerekiyor. Yanlarından geçerken meraklı insanlar bana hafifçe bakıyorlar ama neyse ki kimse çok kaba değil.

Güzel elbiselerin olduğu alana varıyorum ve raflara bakıyorum. Bir fiyat etiketini kontrol ediyorum ve dudağımı ısıırıyorum. Belki de daha ucuz bir mağazaya gitmeliydim. İşimin maaşı asgari ücretten fazla değil ve bu elbiseler de ucuz değil. Yine de çok ama çok güzeller.

Telefonum cebimde bir kez hızlıca titriyor. Liam'dan bir mesaj.

Kırmızı. Neden?

Ben: Hiçbir şey. Görürsün. Güle güle!

Çok kaba!

Telefonumu cebime geri sokarken gülümsüyorum. Tamam, kesinlikle süslü bir elbise için para harcamaya değer. Önümdeki ışıltılı kırmızı mini elbiseye uzanıyorum ama kibirli bir ses beni durduruyor.

"Affedersiniz. Kıyafetlerden uzak durmanızı rica edeceğim, lütfen."

Arkamı döndüğümde iri yarı bir adamın önünde duran siyah takım elbiseli, kır saçlı bir kadın görünce gülümsemem kayboluyor.

"Ne? Benimle mi konuşuyorsun?"

Kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakıyorum. Beni kastetmiş olamazlar; ben yanlış bir şey yapmadım.

"Hanımefendi, ceplerinizi hemen boşaltmanızı ve içine ne koyduysanız geri vermenizi istiyorum" diyor iri yarı, kel adam.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. *Ne oluyor be?*

"Ben hiçbir şey almadım! Cebime koyduğum tek şey telefonumdu."

Onlara göstermek için telefonumu çıkarıyorum ve ardından ceplerimin geri kalanının boş olduğunu görüyorum. Hatta onlar sormadan önce çantamı açıyorum ve içinde hiçbir şey olmadığını gösteriyorum.

"Gördün mü? Ben bir şey almadım."

Adam ve kadın birbirlerine bakıyorlar. Kadının yüzü benimkine döndüğünde dudakları tiksintiyle kıvrılıyor.

"Belki de. Ama türünüzün başka neyin peşinde olduğunu kim bilebilir. Gitmek zorundasınız. Lütfen Bay Jones'u alışveriş merkezine kadar takip edin."

Adam alışveriş merkezinin çıkışına doğru ağır ağır ilerliyor, bana onunla gelmem için el sallıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Erkek kıyafetlerinin olduğu alt kattaki çıkışın önüne park ettim. O taraftan gideceğim."

Kadın kemerindeki bir klipsin içinden bir telsiz çıkarıyor ve kullanmasa da havaya kaldırıyor.

"Eğer hemen alışveriş merkezi çıkışından çıkmazsanız, sizi dışarı çıkarmaları için alışveriş merkezi polisini çağıracağım. Mallarımı toynaklarınızla çiğnemenize izin vermeyeceğim. Şimdi git."

Öfke ve utanç içimde kaynarken tek söyleyebildiğim "Toynaklarım yok," oldu.

Gözyaşlarımı içimde tutmak için elimden gelen her şeyi yaparak adamı alışveriş merkezinin içine kadar takip ediyorum. Ağlayamam, bağıraram ya da karşı koyamam çünkü birisi bunu filme alır ve tüm türüme karşı kullanır. Toplum içinde her zaman mükemmel bir örnek olmak zorundayım. Hepimiz öyleyiz. Bu doğru değil, adil değil ve bazı günler sadece bağırarak, çığlık atmak ve asla durmamak istiyorum.

Bunun yerine, bana iki kez bile bakmayan genç bir çalışanla daha uygun fiyatlı bir mağazaya giriyorum ve küçük, seksi bir kırmızı elbise alıyorum. Yüzüm sakin. Elbiseyi deneyebilmem için soyunma odasının kilidini açan ilgisiz çalışana teşekkür ederken yarım bir gülümsemeyi bile başarabiliyorum. Alışveriş merkezinin ana girişinde artan kalabalıktan kaçınmak için yan girişten çıkıyorum.

Bir ara sokağa gidip eski püskü arabamda oturuyorum ve gözyaşlarım kuruyana kadar ağlıyorum. Kendimi toparladığımda, bir kedi maşası olan en sevdiğim terziye gider ve elbisemi kuyruğuma göre ayarlatırım. Sonra eve gider ve ağlamaktan dolayı oluşan şişkinliği gidermek için gözlerime yatıştırıcı bir maske takarım. Randevum için kötü görünemem.

On Birinci Bölüm

Liam

Bu gece o gece. Hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Arabam yarım saattir onun dairesinin bulunduğu bloğun etrafına park edilmiş durumda çünkü evimin etrafında beklemeye daha fazla dayanamadım. *Kahretsin, çok kötüyüm ve bunu itiraf etmekten bile korkmuyorum.*

Tamam, iyi görüldüğünden emin ol. Öyle olduğumu biliyorum ama tekrar kontrol etmem gerekiyor. Dikiz aynasına bakıyorum ve dişlerimde, burnumda ya da yüzümde bir şey olmadığından ve saçlarımın düzgün olduğundan emin oluyorum. Her şey yolunda.

Telefonumu milyonuncu kez kontrol ediyorum ve saatin yediye beş kaldığını görüyorum. Gitme vakti! Oraya vardığımda hiç beklememe gerek kalmıyor, beni görür görmez eski, tuğla binasının kapısından çıkıp gidiyor.

Onu gördüğümde tüm nefesim bir anda ciğerlerimden dışarı fırlıyor.

Bu küçük kırmızı elbiseyi giyiyor, moda terimlerinden pek anlamam ama yakası biraz dekolte gösterecek kadar düşük. Ve çok güzel bir göğüs dekoltesi. Elbise oldukça formda ve en iyi yerlerinin nasıl kabarık olduğunu gösteriyor. Ve altta, kalçalarının ne kadar kalın olduğunu gösteren küçük, kabarık bir fırır var. *Kahretsin*, o kalçaların hemen kafamı sıkmasını istiyorum. O sevimli gamzeli gülümsemesiyle bana el sallıyor, ben de bir elimle karşılık veriyorum, diğer elimle de yarı sertleşmiş sıkımı gizlice düzeltiyorum.

Arabanın kapısını açıp koltuğa oturmak için döndüğünde, elbisesinin küçük kuyruğuna yer açmak için ayarlandığını görüyorum. Arkadaki özel bir delikten dışarı çıkıyor, kıpırdanıyor. Bu *çok seksi* bir şey.

Olamaz, ne kadar güzel olduğuna o kadar dalmışım ki inip bir beyefendi gibi kapıyı açmayı unutmuşum. *Kahretsin.*

"Merhaba Liam!" diyor Mercedes'imin koltuğuna otururken ıslıl ıslıl.

"Merhaba Jill! Dışarı çıkıp kapıyı açmadığım için çok özür dilerim. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Ben çok-"

"Hey, dur, sorun yok," diye araya giriyor Jill, kıkırdarak. "İçeri girmek benim için daha hızlı oldu ve acıktım. Hadi gidelim! Bir kız yemek yemeli!"

Kalçama şakacı bir tokat atıyor ve kalbim göğsümden fırlayıp gösterge panelinin üzerinde dans ediyor. *Buraya gel, kalp! Yapacak işlerimiz var!*

"Evet, ben de çok açım. Dördüncü Cadde'deki Rayna'da rezervasyon yaptırdım. Sahibi babamı tanıyor, o yüzden hemen girebiliriz."

Emniyet kemeri takılır takılmaz arabayı çalıştırıyorum ve Rayna'nın evine doğru gidiyorum. Onu götürmek için biraz gösterişli bir yer olduğunu kabul ediyorum. Onu herhangi bir yere götürebilirdim ama o restorana girmenin ne kadar zor olduğunu ve ne kadar iyi olması gerektiğini biliyorum, bu yüzden bu sefer bağlantılarımı kullanmaya karşı koyamadım.

"Vay, bizi Rayna'nın yerine mi soktun? Bu harika! Oraya hiç gitmemiştim. Ah! Çok heyecanlıyım!"

Ellerini gösterge paneline birkaç kez vuruyor ve koltuğunda zıplıyor. *Lütfen, lütfen bir dahaki sefere sikimin üzerinde zıpla. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi yaparım.*

"Evet, her neyse. Aslında oraya hiç gitmedim, bu yüzden ben de denemek için oldukça heyecanlıyım. Tatlıyı çok severim ve onlarınkinin çok iyi olduğunu duydum."

Göz ucuyla Jill'in bana kaşlarını çattığını görüyorum.

"Oh, sürpriz, tatlılardan hoşlanıyorsun. Bay meyveli içeceklerin en çok tatlıyı sevdiğini asla tahmin edemezdim."

Yüzündeki arsız sırıtışı görmek için hızla ona bakıyorum.

"Hey, ikimiz de tatlı şeyleri sevdiğimi biliyoruz, evet. Yani, seninle bir randevudayım, değil mi? Bundan daha tatlısı olamaz."

Restoranın valesine dönmeden önce ona hızlı bir gülümseme fırlatıyorum.

"Bu çok klişeydi," diye kıkırdıyor. "Ama lütfen iltifat etmeyi bırakma, ne kadar iltifat edersen o kadarını kabul edebilirim."

"Oh, sende hoşuma giden bir şey fark ettiğim her seferinde sana iltifat etmemi istiyorsan, asla susmayacağım, o yüzden ne dilediğine dikkat et."

Valeye yanaştığımda, ikimiz de sevimsiz flörtlerime gülüyorduk. Yine de girişimlerimi anlayışla karşılmasına sevindim. *Tanrım, çok tatlı.*

Araba işini hallettik ve restorana girdik. Pek çok güzel yerde bulundum. Ailem...şey, maddi olarak rahattan daha fazlasıyız. Ama Rayna's gerçekten üst düzey. Burası sadece klas diye bağılıyor. Modaya uygun, kitschy ya da deneysel hiçbir şey yok. Sadece klasik. Loş ışıklandırma, beyaz masa kıyafetleri, gösterişli hiçbir şey yok, ama mekanın havasındaki bir şey, eğer oradaysanız çok şanslı olduğunuzu bilmenizi sağlıyor.

Şef garson beni fark ettiğinde hemen sessiz bir masaya götürüyor, hiç bekletmiyor. Gülümsüyor ve acele ediyor, sanki bir tür kraliyet mensubuymuşum gibi eğilmek istiyor gibi görünüyor. Çoğu insan beni tanımıyor. Babam düşmanlarından zarar görmeyeyim diye benden bilerek uzak durdu ama burada kim olduğumu biliyorlar. Yerimize doğru yürürken Jill, sırayı bu kadar çabuk geçmemizden etkilendiğini söylemek istercesine kaşlarını kaldırıyor.

Şaşırmasının tek nedeni ona henüz ailemden bahsetmemiş olmam. Eğer nereden geldiğimi bilseydi, hiç şaşırmazdı. Yine de insanların beni kullanmayacağını ya da arkadaşlığımı suiistimal etmeyeceğini bilene kadar bu konuda konuşmak istemiyorum. Eski sevgilimle olanlardan sonra olmaz.

Masaya gidip yerlerimizi aldık. Mum ışığında karşımda oturan kadının yüzü yumuşak ışıktaki altın gibi parlıyor. Zifiri siyah saçlarına karşı keçi yüz hatlarıyla, ateşli ışıktaki vurgulanmış, canlanmış eski bir tanrıça olabilir. Onun varlığında zar zor nefes alabildiğimi hissediyorum.

"Liam, beni duydun mu?" diye sorar.

Kendime geldim. Ne dediğini duyamayacak kadar dikkatim dağılmış olmalı.

"Söylemedim, tekrar söyleyebilir misin? Özür dilerim."

Boğazımı temizliyorum ve dikkatle onun sözlerine odaklanıyorum, tam da bu kelimeleri söyleyen dudaklarının mükemmel yastıklarıyla dikkatimin dağılmamasına çalışıyorum, konuşmamızı daha fazla kaçırmadığımdan emin oluyorum.

"Sadece herhangi bir gıda alerjiniz olup olmadığını sordum. Yani, garip bir soru sanırım. Sadece merak ettim."

Kulakları biraz geriye doğru kıvrılıyor ve ne kadar sevimli olduğu için "Aww" dememek için kendimi zor tutuyorum.

"Hayır, bilmiyorum. Ya sen?"

"Ananas. İşte bu. Alerjik olmak için biraz garip bir şey ama evet." Küçük bir kahkaha atarken burnu sevimli bir şekilde kırışıyor.

"O zaman bize asla piña colada yapmayacağımdan emin olacağım. Yemin ederim." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

"Teşekkür ederim, bunun anlamı çok büyük. Bu konuda çok endişeliydim. Sadece sakatlayıcı piña endişesi. Ne olur ne olmaz diye her gece yatmadan önce dolabımı kontrol ediyorum."

Garson şarap siparişimizi almak için masaya geldiğinde ikimiz de birbirimize gülümsüyoruz. İkimiz de şarabı reddediyor ve sadece su içmek istiyoruz. Yemeğimizi sipariş ediyoruz ve teslim edilmesini bekliyoruz.

"Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın?" diye soruyorum bir yudum almadan önce. *Vay canına, nasıl oluyorsa buradaki suyun tadı bile diğer yerlerden daha güzel.*

"Dürüst olmak gerekirse çok fazla boş zamanım yok. Para biriktirmek için elimden geldiğince çok çalışıyorum. Bir gün yeniden bir çiftlik kuracağım ve paraya ihtiyacım var. Ama sahip olduğum azıcık boş zamanımda, mahallemdeki topluluk bahçesinde çalışmayı ve oyun oynamayı seviyorum."

"Oyuncu bir kız mı? Güzel!" Buna sırtıttım. Birlikte yapmaktan keyif alabileceğimiz bir şey mi? "Ne oynamaktan hoşlanırsın? Bildiğim bir şey var mı?"

"Bir sürü şey var. Son zamanlarda Killwatch'a bayılıyorum. Aptalca bir atış oyunu olduğunu biliyorum ama biraz stres atmamı sağlıyor."

Kızarıyor ve utanç içinde başını hafifçe sallıyor. Öte yandan ben heyecandan neredeyse titriyorum.

"Vay anasını, bu benim en sevdiğim oyun. Her gün oynuyorum. Eskiden Frank'le oynardık ama sonra hıyarın teki çıktı ve bıraktım, şimdi oynayacak kimsem yok ve o kadar da eğlenceli değil. İstersen birlikte oynayabiliriz. Bu harika olur."

Çeyrek asırlık bir yaştayım ve video oyunları oynayacak yeni bir insan bulmanın heyecanıyla neredeyse koltuğumda zıplıyorum ama siktir et, çocuk gibi görünsem de umurumda değil. Çok mutluyum.

"Bu hoşuma giderdi," diyor gülerek. "Yine de tank oynuyorum ve agresif oynuyorum."

"Mükemmel. Ben bir DPS aptalıyım. Birlikte bir takım olarak kışımızı yalayabiliriz. Umurumda bile değil. Sadece seninle oynayacağım için heyecanlıyım."

"Ne istersen oynarım Liam. Kendimle oynamaktan yoruldum," diyor suyundan bir yudum almadan önce.

Bunu video oyunları oynamaktan çok daha fazlasını ifade edecek şekilde söylediğine yemin edebilirim. Vay anasını.

"Öyle mi?" Başlıyorum. Masum bir niyetle söylemiş olma ihtimaline karşı dikkatli olacağım ama *lanet* olsun, kim bir randevuda masum bir şekilde *kendimle oynadığımı* söyler ki? İçgüdülerimin doğru olup olmadığını görmek zorundayım. "Ne istersem, ha?"

Dudaklarında bir sırıtışla kaşını kaldırıyor. *İşte bu*. Konuşmak için ağzını açıyor ama tam o sırada garson yemeğimizle birlikte geliyor. *Orospu çocuğu*. Hayatımda bir bifttek gördüğüme hiç bu kadar üzülmemiştim.

Makarnası önüne konduğunda ellerini birbirine çırpıyor ve mutlu bir şekilde koltuğunda sallanıyor. Makarnasının sarımsak ve fesleğen kokusunu içine çeker ve iç geçirir.

"Bu çok güzel görünüyor!" diyor bana gülümseyerek. "Evet, öyle," diyorum kendimi durduramadan.

Liam, seni ergen hareketleri yapan aptal, kapa çeneni.

Makarnasını çatalının üzerinde döndürürken bir kakhaha atıyor. "Bu çok kötüydü. Hem de çok kötü. Ama teşekkür ederim."

Yanakları pembeleşir ve garip gözleri utangaç bir şekilde aşağıya doğru döner.

"Bu doğru. İnanılmaz görünüyorsun. Yani, her zaman öylesin. Sadece, bu elbise üzerinde gerçekten harika duruyor."

Yemeğini yutarken yüzü daha da pembeleşmeyi başarıyor. Daha yemeğe başlamadığımı fark edip çatalımı ve bıçağımı alıp yemeğe dalıyorum. *Çok yumuşak. Çok sulu. Mutlak mükemmellik.*

"Teşekkür ederim. Bulduğum için şanslıyım. Bundan önce başka bir yere gitmeye çalıştım ama bana gitmemi söylediler çünkü ben..." Boynuzlarını işaret ediyor. "Evet. Bunun tekrar olması riskini almak istemedim, bu yüzden mashie'lere dost bir dükkana gidip bir şeyleri olmasını ummak zorunda kaldım. Neyse ki bu şirin elbise vardı!"

Hikâyesinin sonunda gülümsüyor ama ilk dükkânda olanlardan dolayı içinde bir hüznün, hatta öfke olduğunu görebiliyorum. Çok kızgın olduğumu biliyorum.

"Seni kovdular mı?" Bıçağımı öyle sert kavırıyorum ki eklemlerim bembeyaz oluyor. "Sırf mashie olduğun için mi? Bu çok boktan. Hangi yer? Kimdi o?"

Kim yaptıysa kovulacak. Daha kötüsünü yapabilirsem ben de yapacağım. Ona nasıl böyle davranabilirler?

"Liam, sakın ol. Bu düşündüğünden daha sık olur. Her olayda bu kadar

sinirlenemezsin, yoksa asla sakinleşemezsin."

Başımı salladım. "Hayır, asla olmaz. Bu konuda bu kadar rahat olamazsın. Yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin verirsen, yine yaparlar. Bana kim olduğunu söyle, bu gece onları kovduracağım."

Çenesinin sıkıldığını görebiliyorum ve burada yanlış bir adım atmış olabileceğimden endişelenmeye başlıyorum.

"Bu yüzden kovulurlarsa daha da nefret edecekler. Bizi suçlayacaklar, sizi değil. Daha da fazla nefret yayacaklar."

"Size böyle davranmalarının yanlarına kâr kalmasına izin veremezsiniz."

"İstedigimi mi sanıyorsun?" Şimdi öne doğru eğilmiş, iki eli masanın üzerinde. *Evet, sıçtım batırdım.* "Ne yapacağımı bilmemek iyi hissettiriyor mu sanıyorsun, çünkü her seçenek beni ve benim gibi olanları eskisinden daha kötü durumda bırakıyor? Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Liam. Hiç."

"Ben sadece yardım etmek istiyorum. Bunu yapmaları hiç adil değil. Hepsi bu."

"Pek çok şey adil değil. Senin hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama bu gece gördüğüm kadarıyla çok fazla ayrıcalığın olduğu açık, belki de bunu bilmiyorsundur." Getirdiği birkaç şeyi aldı ve başını salladı. "Birbirimizi anlayabilecek miyiz bilmiyorum Liam. Tatlı birine benziyorsun ama gerçek acının nasıl bir şey olduğunu daha önce hiç yaşamamış birine anlatacak gücüm yok. Yani, bu işe yaramayacak. Yine de teşekkür ederim, çok tatlıydın."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken ağzım bir karış açık kaldı. *Bu az önce mi oldu? O kadar kötü mü beceremedim?* Başımı iki yana sallayıp ayağa kalkıyorum ve Jill'in peşinden gidiyorum. Garsonun yanından geçerken ona hesabı babamın hesabına yazmasını ve yüklü bir bahşiş vermesini söylüyorum. Bunu sorun etmiyor gibi görünüyor. Kapıdan çıktığımda Jill'in telefonunu çıkardığını görüyorum, muhtemelen bir araç çağırmak için.

"Jill, lütfen," diye yalvarıyorum. "Seninle konuşmama izin ver. Gerçekten ihtiyacım var. Lütfen."

Telefonuna bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor ve başını sallayarak çantasına geri koyuyor. Valeye arabamı getirmesini söyledim ve bindik. I

Bizi bir sonraki bloğa götürüp sakın bir sokakta kenara
çekiyorum. "Burada durup konuşsak olur mu? İçimi dökmem
lazım."

"Evet, s o r u n d e ğ i l , " diye yanıtlıyor, eteğinin kenarıyla oynarken bana
bakmıyor.

"Tamam. Acıyı bilirim. Sana Jennifer'a ne olduğunu anlatayım."

On İkinci Bölüm

Liam

Jennifer'la sekizinci sınıftayken çıkmaya başladım. Bir çeşit inektim. Cılız, sırık gibi, böceklerle çok fazla ilgilenen bir ahmaktım. Ama o benden hoşlanıyordu, güzel, akıllı ve popüler olmasına rağmen.

Gerçek bir çift olmuştuk. Yani daha çocuktuk ama lise ve üniversitenin her yılında birlikteydik. Bekaretimizi birlikte kaybettik. Her şeyimizi. Benden istediği her şeyi yaptım. İsteddiği her şeyi, istemediğim zamanlarda bile. O mutlu olduğu sürece ben de mutluydum.

Yirmi yaşındayken ona evlenme teklif ettim. O da evet dedi. Çok mutluydum. Bu muhteşem, "mükemmel" kadın benim karım olacaktı. Eşi benzeri olmayan bir aşk yaşadığımızı düşünüyordum. Her şey harikaydı. Ve sonra Mash- Up oldu.

Jennifer ve ben birbirimize karıştık. Onun bedenindeydik, benimkinde değil. Şunu söylememe izin verin, biriyle ezilmek ve sadece görünmez bir parça olmak çok garip ve korkunç.

Ama sonra hükümet Honor Man aracılığıyla bir çözüm buldu ve insanları ayırmaya başladı. Jennifer ve ben ayrılan son iki kişiden biriydik.

Birlikte kaldığımız süre boyunca biraz garip davranmıştı ama bunun sadece durumdan kaynaklandığını düşünmüştüm. Şüpheli bir şey beklemiyordum. Çok yanılmışım. Normalde gitmediğimiz bir markete gittiğimizde ve onun adını bilen bir hıyarla karşılaştığımızda öğrendim.

Ona doğru geldi ve adını söyledi. Onu görmezden geliyordu ve kafam karıştı, bu adam onu tanıyor, neden onu kabul etmiyor? Ama sonra yaklaştığında kollarını ona doladı ve tam ağzına bir öpücük kondurdu.

Ona şöyle der: "Seni gördüğüme sevindim, aşkım. Seninle konuşmayı özlemişim. Nafakayı aldın mı? Yoksa küçük prensle evlenmedin mi?"

Zihnim karışıklık içinde dönüyordu. Bu adamı hayatımda hiç görmemiştim ve şimdi nişanlımı öpüyor ve saçma sapan konuşuyordu. Konuşmak için ağzını açmaya çalıştım ama Jennifer önce davrandı. "Özür dilerim efendim, neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi ve uzaklaşmaya başladı.

"Ah, içinde hâlâ bir binici olmalı. Çok özür dilerim Jennifer," dedi adam şapkasını çıkarıp geri çekilirken. Vücudu konuşmam için yeterince gevşediğinde, konuştum.

"Jen, sanırım az önce ne olduğunu açıklamam gerekiyor," diye ağzından laf aldım. Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını salladı ve kapıya doğru yöneldi, yarı dolu alışveriş sepetimizi çıkarken müşteri hizmetleri masasının üzerine bıraktı.

Dışarı çıktığımızda Jennifer arabaya gitmedi. Sokağın aşağısındaki halka açık bir parka yürüdü ve bir banka oturdu. Etrafta çok fazla insan yoktu ama garip bir şey olursa fark edecekleri kadar insan vardı. Jen'i bunu bilerek yaptığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Olay çıkarmamı istemiyordu ve bana büyük bir şey söylemek üzereydi.

"Karıştırmadan önce o adamla görüşüyordum. Başka adamlarla da görüştim. Daha da görüşmeyi planlıyorum." Sanki sadece lanet olası havadan bahsediyormuş ve kalbimi parçalamıyormuş gibi gayet gerçekçi bir şekilde ifade etti.

"Nafaka almakla, evli olmakla ilgili bir şeyler söyledi. Bu ne anlama geliyor, Jen?" Kalp kırıklığım yüzünden gözlerinde yaşlar birikmişti.

İç çekti. "Seninle boşandığımızda nafaka alabilecek kadar uzun süre evlenecektim. Sonra da gidip istediğimi yapacaktım."

Eğer o bedende sadece ben olsaydım, hüüngür hüüngür ağlardım, ama bir parçasını bile zar zor kontrol ettiğim için, sadece tek bir damla gözyaşı, akıl almaz bir azap seviyesini göstermek için düştü.

"Bunca zaman sonra mı? Nasıl yapabildin? Ben seni seviyorum. Neyi yanlış yaptım?"

"Hiçbir şey. Sadece artık seni o şekilde sevmiyorum. Uzun zamandır sevmiyorum ama bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ve sen... çok fazla paran ve nüfuzun var ama bunlarla hiçbir şey yapmıyorsun. Yapmak istediğim her şeyi düşünüp duruyordum ama seni bırakırsam ve parana erişimimi kaybedersem yapamazdım. Bu yüzden Rocco'yla tanıştığımda ve bana seninle evlenmemi ve boşanırken bir kısmını almamı söylediğinde, bu çok mantıklı geldi."

Bu konuda hala çok soğuktu. Düşündüğüm kıza hiç benzemiyordu. Orada böylece oturmuş, elleri kucığında, arabaların geçişini izliyordu.

"Eğer para istiyorsan, isteyebilirdin. Beni terk etsen bile. Beni gerçekten tanısaydın, bunu bilirdin. Siktir git, Jen. Her şeyi mahvettin ve hiçbir şey alamadın ve kalbimi kırdın. Nasıl bir duygu?"

Cevap vermeden önce sorumu düşünmek istercesine başını eğdi. "Yanıliyorsunuz. Benim hiçbir şeyim yok. Gençliğim, eğitimim ve güzelliğim var. Vücudumu kontrol edebiliyorum. İyi olacağım, Liam. Şu anda hiçbir şeyi olmayan sensin. Biz ayrılana kadar sen yoksun. O yüzden benimleyken ses tonuna dikkat etsen iyi olur."

Oturup birkaç dakika boyunca arabaların geçişini izlerken ikimiz de sessizdik. Hiç bu kadar korkmamıştım. Beni içine itebilirdi ve ben de dünyaya gitmiş olurdum. Hayatının geri kalanında yaptığı her şeyi sessizce izlemek zorunda kalacaktım. Hiçbir şey üzerinde kontrolüm yoktu.

"Hadi eve gidelim," diyerek sonunda sessizliği bozdum. Cevap vermedi, sadece ayağa kalktı ve bizi evime geri götürmek için arabaya götürdü.

Ayrıldık ama hemen değil. Dediğim gibi, son insanlardan biriydik. Onun içinde haftalar geçirdim, asla çıkamayacağımdan korkuyordum. Onun erkeklerle konuşmasını, onları nasıl becereceğini anlatmasını dinlemek ve ruhum ezilirken sessiz kalmak zorundaydım.

Acı tarif edilemezdi. Bunu atlatabileceğimi hiç sanmıyordum. Kalbimi tekrar canlı hissettirecek birini bulabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ta ki bir kafeye girip tezgahın arkasında güzel bir kadın görene kadar. O kadar güzeldi ki ilk başta konuşamadım bile.

"Jill," diye fısıldıyorum adını bir dua, bir yakarış gibi, "bana yeniden gerçekten nefes alabileceğimi hissettirdin. Gitme. Neler yaşadığını anlamıyor olabilirim ama acıyı bilirim. Ve şimdi ondan daha güçlü bir şey hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve seni iyi ve kötü yönlerinle tanımak istiyorum."

On Üçüncü Bölüm

Jill

Kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Bir anlık sessizlikten sonra Liam'a bakmak için dönüyorum. Lekesiz ön camdan dışarı bakıyor, yüzünde ifade yok, gözleri ay ışığının gümüşüyle kireçlenmiş.

"Özür dilerim. Tahmin etmemeliydim," diyorum elimi geçici olarak omzuna koyarken.

Bir ara ceketini kaybetmiş, muhtemelen restoranda. Umarım geri alır. Güzel bir ceket.

Gözleri yumuşuyor, bana bakmak için döndüğünde dudakları hafifçe yukarı kalkıyor.

"Sorun değil. Sana kıyasla neden her şeyin kolay olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Sadece genel olarak hayat kolay. Ben de özür dilerim. Neler yaşadığını ya da olayların nasıl ele alınması gerektiğini bilmediğimi kabul ediyorum. Sadece dünyada yardım edememekten yoruldum ve çok hızlı tepki verdim. Bu yüzden Sir Cicada ile çalışıyorum. Yardım etmek için. Mash-Up'tan sonra ayrılamayanları ayırmak için çalışıyoruz. Belki bunu yapabilirsek, bu kadar kahraman kompleksine sahip olmayacağım." Zayıfça gülüyor.

Ben de gülümsüyorum. O gerçekten çok tatlı biri. Kendinin farkında olması ve hatalı olduğunda özür dilemeye, ben hatalı olduğumda da beni affetmeye istekli olması hoşuma gidiyor. Yine de beni biraz rahatsız eden bir şey var ve bunu sormam gerekiyor.

"Hey, neden sürekli ne kadar kolay sahip olduğundan, babanın kim olduğundan falan bahsedip duruyorsun? Bu benim bilmem gereken bir şey mi? Sanki bazı önemli bilgilerden mahrum bırakılmışım gibi hissediyorum."

Koltuğunda kayıyor ve benden uzağa bakıyor. Sanki bu konudan uzaklaşmak istiyormuş gibi elleri direksiyonda sıkılaşıyor.

"Evet, aslında belki biliyorsundur diye düşünmüştüm ama sanırım tam olarak reklamını yapmıyorum ve o da *gerçekten* yapmıyor. Ama babam - ona böyle demekten nefret ediyorum - babam Onur Adam. Hayatım boyunca zengindik çünkü süper kahramanlar ortaya çıkmadan önce güçlerini gizlice kâr amacıyla kullanıyordu. Mash-Up onları halka açıklamadan önce ultra zenginlere ve hükümetlere yardım ettikleri kahramanlar arasında açık bir sır sayılır, ama her neyse. İnsanların onun çocuğu olduğumu bilmesinden hoşlanmıyordu çünkü herhangi bir gücüm yoktu ve benim ya da annemin zarar görmesinden korkuyordu.

"Her neyse, evet. Bu benim, dünyanın en güçlü ve tanınmış adamının güçsüz ve bilinmeyen oğlu."

Bir an daha sessizlik içinde oturuyoruz. Elimi çekiyorum ve tüm bedenimi ağır bir şekilde koltuğa bırakıyorum.

"Lanet olsun, Onur Adam'dan bir randevuda bile kaçamıyorum," diye yakınıyorum. "Bütün gün ve gece haberlerde, yüzü her yere yapıştırılmış, insanlar onun hakkında konuşmayı bırakmıyor, şimdi hoşlandığım adam onunla akraba. Lanetlendim."

Liam boğuk bir kahkaha atar ve kendini susturmaya çalışır.

"Jill, o benim babam. Onu gerçekten savunmalıyım. Yine de benden hoşlandığını söylediğin için mutluyum."

Tam bir kahkaha patlattı. Ben de katılıyorum. Güldüğü zaman çok sevimli oluyor. Çok çocuksu ve kaygısız görünüyor. Bu bende onu öpme isteği uyandırıyor. Ben de öpüyorum.

Çabucak. Eğilip elimi yanağına koyarak onu sakinleştiriyorum ve sıcak dudaklarına hızlı, yumuşak bir öpücük konduruyorum. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve keskin bir nefes alıyor.

"Bunu beklemiyordum," diyor nefes bile vermeden önce.

"Özür dilerim." Kızardım. "Güldüğün zaman çok sevimli görünüyorsun." Geniş bir sırıtışla patladı.

"O zaman daha çok gülmeliyim."

"Öpmelisin. Ama sanırım sen öpsen de öpmesen de ben seni daha çok öpmek istiyorum. Çok öpülesi birisin."

Yüzüm şu an bin derece gibi. Öpüşme konusunda neden bu kadar utangacım? Ergen gibi davranıyorum!

"Benim daireme gidebiliriz. Muhtemelen öpüşmek için bir köpek kreşinin önünde arabada oturmaktan çok daha iyi olur" diyor kıkırdayarak.

"Hey, benim nasıl bir kız olduğumu sanıyorsun?" Abartılı bir yüz ifadesiyle soruyorum.

Çenesi düşüyor ve gözleri dehşetle açılıyor ve ciddi olduğumu düşündüğünü fark ediyorum.

"Hayır, hayır, şaka yapıyorum. Alınmadım. Dairene geri dönmek istiyorum ama Killwatch oynamak istiyorum. Anlaştık mı?"

Elimi uzattım ve elimi tutup iyice sıkmadan önce tekrar sırtıttı.

"Anlaştık. Ne kadar iyi bir tank olduğunu görelim."

Bölüm On Dört

Liam

O çok iyi bir tank.

Daireme vardığımızda, o tuvaleti kullanırken ben de biraz patlamış mısır ve soda aldım. Daha sonra oturma odasında kanepeye oturduk ve oyuna başladık. Onun benden çok çok daha iyi olduğunu anlamam uzun sürmedi ama neyse ki beni çok iyi taşıdı.

"GG EZ, kaltak," diye bağıyor mikrofona.

Oyunculardan birinin ona karşı acımasızca cinsiyetçi davrandığı bir maç yaptık. Onu kesinlikle mahvetti. *Kahretsin, çok* ateşliydi.

"Jill, bizi yasaklatacaksın," diye uyarıyorum, ama gerçekten sadece yarım yürekle. Adam azarlanmayı hak etmişti.

"Eh, daha önce de banlandım. Ama hiç yasaktan kaçma suçundan yakalanmadım." Yaramazca gülüyor ve ben de sırtarak başımı sallıyorum. Baharatlı bir kız.

"Sanırım bir molaya hazır olabilirim. Bir şeyler yemek ister misin? Ya da biraz televizyon izlemek?" Sinirli bir şekilde enseme kaşıyorum. Daha önce hiç böyle bir randevuya çıkmak zorunda kalmamıştım. *İyi gidiyor muyum?*

"Oyunda ne kadar harika olduğumu kaldıramadığın için bırakmadığına emin misin? Yoksa oyuncu öfkemi gördüğün için mi benden korkuyorsun? Rawr!" Elleriyle pençeler yapıyor ve bir atlama hareketi yapıyor.

"Oyuncu öfkesi mi? Korkmak mı?"

Gülmekten kırıldım. "Seni tekrar

güldürebileceğimi biliyordum."

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve kalçaları benimkilere daha iyi bakacak şekilde koltuğunda dönüyor. Boğazım ani bir endişeyle titriyor. *Oh siktir oh siktir oh siktir oh siktir.*

"Kesinlikle yaptın," diyebildim sadece.

Yine de yeterli gibi görünüyor, çünkü gözleri yarı kapalı ve bana doğru hafifçe eğiliyor. Bu kesinlikle bir işaret. Nefesim titriyor ama elimi yanağına götürüp öpüyorum. Mükemmeldi.

Dudakları inanılmaz yumuşak ve dolgun. Yanağı elimin altında sıcacık. Tarçın, kahve ve lanet olası Pine-Sol gibi kokuyor. *Pine-Sol kokusuna bayılıyorum.*

Yumuşak bir iniltiyle bir kolunu boynuma dolayarak ağzını benimkine daha sert bastırıyor. Belini kavrayıp onu kendime çekiyorum ve diğer elimi yanağından boynunun arkasına, pürüzsüz saçlarının yumuşaklığını hissedebileceğim yere götürüyorum. Dilini dudaklarımın kenarına doğru kaydırıyor ve ben de memnuniyetle ağzımı açıyorum, benim dilimin onunkini daha agresif bir şekilde keşfetmesine izin vermeden önce onun küçük dilinin ağzımı keşfetmesine izin veriyorum. Tadı patlamış mısır ve portakallı gazoz gibi. Mükemmel bir kız.

Birkaç dakika süren ve giderek derinleşen bir öpüşmeden sonra kadın geri çekiliyor. "Vay canına. Bu... vay canına," diyor, hâlâ nefes nefese.

"Evet. Bu hemen hemen her şeyi kapsıyor." Kıkırdıyorum.

"Sabah çalışmak zorundayım. Keşke daha fazla kalabilseydim. Çoktan gitmeliydim ama çok eğleniyorduk. Şimdi biraz daha kalırsam bütün gece burada kalacakmışım gibi hissediyorum."

Bütün gece dediğinde gözlerinin ısınmasından tam olarak ne demek istediğini anlayabiliyorum. Sikim pantolonumun içinde geriliyor. Onu tekrar yalnız yakalamak için gerçekten sabırsızlanıyorum.

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?" Yumuşak buklelerinden birini parmağımın etrafında döndürerek soruyorum.

"Yarın akşam sana yemek hazırlayabilir miyim? Burada, dairemde değil. Orada garip bir durum var. Yoksa bu çok mu erken?"

Bir cevap beklerken dudağını ısırıyor.

"Hiç de erken değil. Sabırsızlanıyorum. Hadi seni eve götürelim ve biraz uyuyalım. Ne kadar erken uyursak yarın o kadar erken olur."

Sevimli gamzesini göstererek bana sırtıyor.

"Ben de hep böyle derim! Pekala, kulağa hoş geliyor. Hadi yapalım şu işi."

Kahretsin, bunu yapmak için sabırsızlanıyorum.

On Beşinci Bölüm

Jill

İşlerin bitmesi dokuz milyar yıl sürüyormuş gibi geliyor. Cidden, daha önce hiç bu kadar uzun sürmemişti. Bu gece Liam'ı tekrar göreceğimi düşünmek beni çok heyecanlandırıyor ve aklımı başka hiçbir şeyde tutamıyorum. Vardiyam bittiğinde önlüğümü parçalara ayırıp tezgahın üzerinden atlamaya ve bir daha asla geri dönmeye hazırım.

Sabahın köründe, bu akşam Liam'a pişireceğim yemek için malzeme almak üzere markete gittim. Bütün gece ona ne pişireceğimi düşündüm. Çok uzun sürmeyecek, çok dağınık olmayacak ama onu az da olsa etkilemeyecek kadar da kolay olmayacak bir şey. Beklemeyeceği bir şey.

Biraz düşündükten sonra ona barbacoa de lengua tacos yapmaya karar verdim. Bariz bir seçim gibi görünmediğinin farkındayım, ancak ben isteyken pişirmenin büyük bir kısmını yavaş pişiricide yapabildim, bu da takılmak için daha fazla zaman ve onun evinde ocak başında daha az zaman anlamına geliyor. Ben de ona muhtemelen her gün yiyemeyeceği bir şey getirmiş oluyorum. Tatlı olarak, pasta yapma becerilerimi göstermek için matcha kremalı puf yapacağım. Yemek tarifini annemden, tatlı tarifini ise baba tarafından teyzemden öğrendim, bu yüzden biraz da aile şansı bonus olarak.

Yiyecekleri aldıktan sonra yavaş pişirici için gerekenleri hazırladım ve işe gittim. Sonra eve gidip duş aldım, saçımı kuruttum ve gecelemeye hazır olabilmek için yapmam gereken her şeyi yaptım... tabii ki her ihtimale karşı. Planladığımdan falan değil. Belki sadece umuyorum. Gerçekten, gerçekten umuyorum.

Saat tam yedide beni ve yiyecek dolu market çantamı almak için evime geliyor. Mutlu bir şekilde birbirimizi selamlıyoruz ve evine doğru on beş dakikalık bir yolculuk yapıyoruz. Arabada havadan sudan konuşuyoruz ve kimsenin heyecan verici bulacağı bir şey olmasa da kalbim heyecanla çarpıyor.

Dairesine gidiyoruz ve ne kadar güzel olduğundan bir kez daha etkileniyorum. Mutfığa yerleşirken, tüm aletlerin ne kadar pahalı olduğunu fark etmeden edemiyorum. Her şey paslanmaz çelik, yüksek teknoloji ürünü ve son derece parlak. Tam zamanlı çalıştığında böyle bir mutfığı tertemiz tutması ya hiç kullanmadığı ya da temizlikçi tuttuğu anlamına geliyor. Hangisi olduğunu merak ediyorum.

"Neye bakıyorsun sen?" Liam arkamdan soruyor.

Benden biraz daha uzun ama aramızda her türlü pozisyonun zor olduğunu hayal edebileceğim kadar değil. Oh... Aramızdaki pozisyonları *hayal ediyorum*. Boğazımı temizliyorum ve ısınan yanaklarımı soğutmak için tekrar onun aletlerine odaklanıyorum.

Sonra hiçbir şey söylemeden garip bir şekilde uzun zamandır onun eşyalarına baktığımı fark ediyorum.

"Mutfığınız çok güzel. Buzdolabının önünde bir ekran var. O ne için?" Buzdolabına yaklaştım ve ekrana dokundum. Ekran canlanıyor ve çoğunlukla boş olan buzdolabının içini gösteren bir videoya benzeyen bir şey gösteriyor.

"Evet, dokunduğumda içinde ne olduğunu gösteriyor, böylece bakmak için açmak zorunda kalmıyorum. Ayrıca zımbalı ürünlerim bittiğinde bana mesaj atarak haber veren bir ayar da var. Bilmiyorum, bir sürü şey yapıyor. Oldukça havalı sanırım. Yine de çoğunlukla dışarıda yiyorum. Ya da güzel kızlar benim için ne getirirse onu yiyorum."

"Burada çok güzel kız var mı?" Kaşımı kaldırıyorum.

"Çok fazla. Bana güveç falan getirmek için kapımı çalıyorlar. Bu gerçekten bir sorun." Başını sallıyor ve bitkin düşmüş gibi tezgâha yaslanıyor.

Geriye doğru eğilirken bembeyaz tişörtü yukarı doğru kalkıyor ve sıkı etinin en küçük parçasını ortaya çıkarıyor. *İşte bu tam bir işkence.*

"Ah, zavallı sen. Bununla nasıl başa çıkacaksın?" Ellerimi kalbimin üzerine koydum ve ona doğru eğildim.

"Bu sadece benim lanetim. Şimdi, beni cezalandırmak için hangi güveci getirdin, güzel kız?"

"Güveç yok, özür dilerim," diye gülüyorum. "Lengua getirdim. Sığır dili."

A sınıfı, serbest dolaşan, genetik olarak test edilmiş sığır dili. Düşünmesi ne kadar korkunç olsa da, bugünlerde hayvansal ürünler konusunda çok dikkatli olamıyorsunuz.

"Dil... bu bir ipucu mu?"

Şakacı bir şekilde gülümseyerek yanaklarımın yeniden kızarmasına neden oldu. Bunu düşünmemiştim bile.

"Kartlarını doğru oynarsan belki," diye cevap veriyorum, başından beri ne yaptığımı biliyormuşum gibi görünmeye çalışarak.

Başarılı olmuş gibi görünüyor çünkü gözleri doğrudan ağzıma gidiyor. Düşüncelerinin tam olarak hangi yöne gittiğini anlamamı sağlayacak kadar kararıyorlar.

Boğazımı temizledim ve yemeği hazırlamaya başlamak için arkamı döndüm. Önce ye, sonra ne olacağına karar ver. Lengua'yı ye, sonra dille ne yapacağına karar ver.

On Altıncı Bölüm

Liam

Birkaç dakika sonra dikkatini dağıttığımı söyleyerek beni mutfaktan kovuyor, ben de her şeyin hazır olduğundan emin olmak için yemek odasına gidiyorum, sonra o bana her şeyin hazır olduğunu söyleyene kadar biraz oyun oynuyorum. Tüm yemekleri sıcak ve mis kokulu bir şekilde servis ediyor ve ben de ilk lokmamı alıyorum.

Bir lokma et ve tortilla yerken "Vay anasını, bu harika" diyorum.

Misket limonu en sevdiğim tatlardan biridir, bu yüzden akşam yemeğinde bunu almak bir zevktir. Yuttum ve yanında getirdiği birayla mükemmel bir uyum yakaladım.

"Gerçekten yemek yapabiliyorsun!"

"Teşekkürler." Kızarıyor ve bu o kadar tatlı ki yanaklarını çimdikleyebilirim. "Şimdi yemeye devam et. Tatlı da getirdim."

Memnuniyetle büyük bir ısırik daha alıyorum. Ben yerken onu izliyorum ve birazını göğüs dekoltesine damlattığında, onu silmesini izlerken neredeyse ölüyorum. Sanırım ondan sonraki beş dakika içinde on kez göğüs dekoltesine bakıp yalamayı düşünüyorum.

"Peki, söyleyin bana, bu karışımdan önce eğlenmek için ne tür şeyler yapıyordunuz? Sonra işler değişti mi?" diye soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse yıllarca Jennifer tarafından kontrol edildim, sadece bunun farkına varamamışım. Küçüklüğümden beri video oyunları oynamayı çok severdim ama okulda oyun oynadığımı öğrendiğinde çok sinirlenirdi. Ders çalışmayarak ya da eğitimime veya gelecekteki kariyer seçeneklerime fayda sağlayabilecek başka şeyler yapmayarak geleceğimi mahvettiğimi söylerdi. Bunun gibi şeyler işte. Dışarı çıktığımızda çoğunlukla onun sevdiği şeyleri yapardık, polo maçlarını izlemek ya da diğer çocukların evlerindeki partilere gitmek gibi... açıkçası, parası olan diğer çocukların. O gittiğinde, kendimi kaybetmişim. Nelerden hoşlandığımı bilmiyordum. Bazen hâlâ öğreniyormuşum gibi hissediyorum." I

tek bir kahkaha attı. "Killwatch oynamayı sevdiğimi, böceklerle ilgili şeyleri araştırmayı sevdiğimi ve seninle vakit geçirmeyi sevdiğimi biliyorum."

"Onunla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Çok kötü davranan bir pislikti ve hayatından çıktığı için mutluyum." Uzanıp elimin arkasını okşadı. "Sana asla böyle davranmayacağıma söz veriyorum, tamam mı?"

"Sana inanıyorum. Sana da. Umarım kimse sana böyle davranmamıştır." Bunu bir ifade olarak söylüyorum ama bir tür soru. Bunun ciddi bir konuşma olduğunu biliyorum ama aradan çıkaralım bari.

"Hayır, çok şükür. Yani, her ilişkim harika değildi ama kötü niyetli olduğunu düşünebileceğim bir şey de yoktu. Çok fazla kimseyle çıkmadım, son ilişkim oldukça uzun süreliydi ve ondan önceki de öyleydi. Son ilişkim bana karşı gerçekten nazikti ama Mash-Up olayı gerçekleştiğinde akıl sağlığımın bu şekilde bozulmasını kaldıramadı ve dürüst olmak gerekirse onu suçlayamam." Başparmağının tırnağını dalgınca çiğniyor, yüzünde uzaklara bakan bir ifade var.

"Sırf sen bir süreliğine hastalandın diye takılamaması çok saçma." Elini tutuyorum ve tutuyorum. Bana bakıyor, gözleri yine şimdi ve buraya odaklanıyor.

"Hayır, gerçekten, anlıyorum. O zamanlar kendimde değildim. O kadar depresyona girdim ki hiçbir şey yapamaz hale geldim, dünyada en çok değer verdiğim şeyi, çiftliği kaybettim. O kadar kötüydüm. Onun da uğraşması gereken kendi sorunları vardı ve ikimiz birlikte çalışmıyorduk. Bazen böyle oluyor işte." Başını eğmeden önce bir duraksama oluyor. "Hiç bir mashie ile çıkmadın, değil mi?"

"Hayır, hayır, senden başka kimseyi tanımıyorum bile. Muhtemelen kulağa kötü geliyor ama yemin ederim bu sadece durumla ilgili bir şey ve mashie'lerden kaçtığım falan yok." Yüzümü buruşturuyorum.

Gülüyor ve elimi sıkıyor.

"Sorun değil. Sadece garip sorular sorulup sorulmayacağını merak ediyordum ve onların önüne geçmek istedim. Size kıyafetlerimin altında insan olduğumu söyleyeceğim, tamam mı? O yüzden bir şey olacağını düşünmeyin.

garip bir şeyler oluyor. İnsanlar her zaman bunu bilmek ister, işte cevabınız." Şimdi yüzü *gerçekten* kıpkırmızı oldu, benimki de öyle.

"Bildiğim iyi oldu, teşekkürler." Kıkırdıyorum.

İkimiz de bir dakika boyunca garip bir şekilde sessiz kaldık, birbirimize bakmadık, boş porselen tabaklarımızın üzerinde oturduk.

"Tamam, yemeğiniz bitti. Tatlı yemeye ne dersin?" Sessizliği o bozar.

"Kulağa harika geliyor!"

Kalkıp mutfığa gidiyoruz ve beni tezgâha götürüyor. Bana bir şey söylemek için arkasını döndüğünde birden yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor.

On Yedinci Bölüm

Jill

"Ah!" Aptal kuyruğum tezgâha çarparken haykırıyorum.

"Vay canına, sorun ne?" Liam geri adım atarak soruyor, kaşları endişeyle çatılmış.

"Az önce kuyruğumu tezgaha çarptım. Her zaman yoluma çıkıyor. Utanç verici."

"Hayır, bu bir fırsat," diyor kaşlarını kaldırıp sırtarak. Ben de kaşımı kaldırıyorum.

"Ne diyeyim?"

"Seni mutfak adasına kaldırmak ve bunu seni tutmak için bir bahane olarak kullanmak için bir fırsat" diyor tam da bunu yapmadan önce.

Beni kucağına alıp mutfağının ortasındaki mermer adaya doğru dönerken beni kendisine doğru tuttuğunda irkiliyorum. Kuyruğumu sıkıştırmamaya dikkat ederek beni yavaşça üzerine bırakıyor.

"Bu daha mı iyi?" diye soruyor, sesi birden yumuşuyor.

Bu yükseklikte doğrudan gözlerinin içini, kristal mavisini görebiliyorum ve kendimi sonsuza dek o buzun içinde hapsolmuş hissedebilirim. Ben de bunu hoş karşıladım.

"Çok daha iyi."

Elleri belime iniyor, kısa vuruşlarla aşağı yukarı kayıyor. Gözleri yine göğüs dekolteme düşüyor. Bu sefer kaymasına izin vermiyorum. Ellerinden birini tutuyorum ve göğsümün üzerine gelene kadar vücudumda gezdiriyorum, başparmağı yemekte çok beğendiği göğüs dekoltesinin tam arasına uzanıyor. Nefesi

yakalıyor ve adaya daha da yaklaşarak beni bacaklarımı açıp onu içeri almaya zorluyor.

"Jill, beni ıldırıracaksın," diye doğrudan boynuma vuruyor.

Liam başparmağını tişörtümde meme ucumu örten noktaya sürtüyor ve kumaşın katmanları arasında bile çok ama çok iyi hissettiriyor. Dişlerini nazikçe boynumda gezdiriyor ve ben kalçalarımın yukarı doğru kalkmasına engel olamıyorum.

"Oh, Liam, öp beni," diye yalvarıyorum.

Beni sert ve derin bir şekilde öpüyor. Hiç böyle öpölmemiştim, sanki *en iyi şekilde* canlı canlı yeniyor gibiydim ve bunu sonsuza dek yapabilirdim.

Ama öpüşmeyi kesiyor ve dudaklarını boynuma götürüyor, orayı öpüyor ve yalıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki elimde olmadan saçlarını tutup ona sıkıca sarılıyorum.

Boynumdan göğsüme doğru ilerlerken "Tadın çok güzel," diye inliyor.

Kelimelerle bile cevap veremiyorum. Gömleğimi çekiştirip pembe dantelli sütyenimin her bir kabını aşağı kaydırarak göğüslerimi sıcak havaya maruz bırakırken ağzımdan çıkan tek şey ciyaklama ile inleme arasında bir şey. Başını bir saniyeliğine geri çekiyor ve bir meme ucunu ağzına alıp nazikçe emmeden önce takdir dolu bir iniltiyle bakıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, "Liam, Liam," diye tekrar tekrar söylüyorum.

Sırayla her birini yalıyor ve emiyor, beni bacaklarımın arasında ağrıyan bir karmaşaya dönüştürüyor. Gözlerimin içine her bakışında kendimi tahtta oturan bir tanrıça gibi hissediyorum. Yine de *daha fazlasını* istiyorum. İstemeye cesaret edemiyorum. İstememe gerek yok çünkü o veriyor.

"Tadın çok güzel. Mükemmelsin Jill," diye fısıldıyor pantolonumun düğmelerini açarken.

Düğmeleri açtığında, arkada kuyruğumdan nasıl çıkaracağını biraz kurcalıyor. Bunu yaptıktan sonra, kalalarımdan çıkarmayı başarıyor.

ve külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı iniyor. O tamamen giyinikken, pantolonsuz ve göğüslerim dışarıdayken kendimi inanılmaz derecede açıkta hissediyorum, ancak pantolonundaki şişkinlik ve göz bebeklerinin tamamen dışarı fırlaması, formumu takdir etmesinin utangaçlığımdan bile daha ağır basabileceğini gösteriyor.

Liam yüzü kalçalarımınla aynı hizaya gelecek şekilde aşağı iniyor ve ben keskin bir nefes alıyorum.

Eep.

"Öne doğru kay. Kenara kadar," diye emrediyor, sesi sert.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum, şaka yapmaya çalışıyorum ama ses çok ciddi çıkıyor ve gözlerinin *efendim* kelimesiyle parladığını görüyorum.

Sanırım birinin keşfedilecek yeni bir sapkınlığı olabilir. Sertçe yutkunuyorum ve adanın kenarına doğru kayıyorum. İçim cız etse de bacaklarımı onun önünde açıyorum.

"Kahretsin Jill," diye inliyor dizimin iç kısmından uyluğumun iç kısmına kadar uzanan bir çizgiyi öpmeden önce.

Dudaklarının amcığma değdiği ilk anda neredeyse adanın yüzeyine çıkıyordum. Liam kalçalarımı kavıyor ve beni sıkıca tutuyor. Beni açgözlülükle yalamaya başladığında, açlıktan ölmek üzere olan bir aslanın bir antilobun bedenini parçalaması gibi, kesinlikle vahşi görünüyor. Ben inlediğimde ve o mavi gözlerini benimkilere diktiğinde, *av* olma hissim daha da artıyor. Ve bu *çok iyi hissettiriyor*.

Liam klitorisimi emiyor ve bu his o kadar bunaltıcı ki elimde olmadan bu duygudan kaçmak için geriye doğru itiyorum. Bu kasıtlı değil; kesinlikle durmak istemiyorum. Vücudum bana ihanet etmeye karar verdi.

Liam beni kenara çekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyor ve sesi daha karanlık, daha dumanlı geliyor. Zaten sıırıslıklam olmasaydım şimdi olurdu.

"Kendimi çok iyi hissettim. Kendimi kaybetmişim. Üzgünüm."

Neredeyse tekrar merkezime gelene kadar dişlerini uyluğumun iç kısmı boyunca sürüklüyor.

"Ben bitirene kadar bir daha hiçbir yere gitme. Yüzüme boşalacaksın ki ben de senin ne kadar tatlı, mükemmel bir kız olduğunu tadabileyim. Sonra seni yatak odama götüreceğim ve istediğin kadar daha boşalmanı sağlayacağım ama bu seferki, bu seferki benim. Şimdi, seni tatmama izin ver."

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve bacaklarımı daha da açmak, o da benim üzerimde çalışmaya devam ediyor, bu sefer iki parmağını da zonklayan amıma sokuyor. Parmaklarını kıvrması ve klitorisimi emmesi uzun sürmüyor ve ben yüksek, parlak, çok pahalı aydınlatmaya adını bağırlıyorum.

Kendimi jelatinden yapılmış gibi hissediyorum, arkama yaslanıp uyumak istiyorum ama bu olmayacak. Liam bacaklarımı beline, kollarımı omuzlarına doluyor ve beni kaldırıp mutfaktan çıkarıp dairenin diğer ucuna taşıyor.

Beni gerçekten yatak odasına mı götürüyor?

"Nereye gidiyoruz?" Parmaklarımı onun ipeksi saçlarında gezdirirken soruyorum.

"Çok eğleneceğiz," diyor hızını artırıp egzotik ahşap zeminlerle kaplı bir koridorda koşarken.

On Sekizinci Bölüm

Liam

Kısa sürede odama ulaştık. Yatağım oldukça büyük ve yumuşak, siyah çarşafları var. Çok güzel hissettiriyor, bilmiyorum. Umarım kırmızı ipek çarşafları olan devasa bir şey beklemiyordur. Onu dikkatlice yatırırken bu düşünceye gülmek için kendimi zor tutuyorum. Onu sırt üstü değil yan yatırdığıma eminim çünkü kuyruğunu ezmek istemiyorum. Yanına kayıyorum ve burun buruna yatıyoruz.

"Hey," diye fısıldıyor, elimi kalçasına koyarken saçlarımı okşuyor.

"Selam sana. Benim yatağında olduğunu biliyor muydun? Bu çok garip."

"Ne? Ben mi?" Abartılı bir şaşkınlık ifadesi takınıyor. "İçinde bulunduğumuzun hiç farkında olmadığım bu tamamen tuhaf durumda ne yapacağız?"

İkimiz de kıkırdamaya başlıyoruz ve ellerimi vücudunda gezdiriyorum, ta ki elim yanağına değene kadar.

"Ne yapmak istersiniz? Yani, aklıma milyonlarca şey geliyor. O kadar çok şey var ki. Ama belki de bana neyle rahat edeceğini söylemelisin," diyorum dudaklarına nazik bir öpücük kondurmadan önce.

"Öncelikle, sen tamamen giyinikken soyunmak bana garip geliyor, bu yüzden ya ben pantolonumu geri alacağım ya da sen pantolonunu çıkaracaksın. Sana kalmış." Omuz silkiyor ve alt dudağını ısıırıyor.

"Bu zor bir karar değil," diyorum sırtüstü dönerken, aşağı uzanıp gömleğimin eteklerini tutuyorum ve sonra başımın üzerine çekiyorum.

Bu binanın olanaklarından biri olan spor salonunu kullanarak kendimi formda tutuyorum, bu yüzden en azından iyi görüldüğümü biliyorum. Karnım düz ve oldukça sıkı. Fitness modeli falan değilim ama kendime güvenim tam. Jill bir parmağını

karnım ve ben istemsizce esneyerek aniden nefes veriyorum. Onaylarcasına mırıldanıyor. *Skor*. Daha önce sadece yarısı açık olan tişörtünü de çıkarıyor. Şimdi önümde tamamen çıplak. Beni omzumdan itmeden önce bir an için aklım tamamen durdu.

"Pantolonlar hâlâ üzerimde," diyor gülerek.

"Oh, evet, kendimi unutmuşum. Sen odadayken herkes unutturdu."

Alt kıyafetlerimi çıkarıp sikimi serbest bırakıyorum. Burada olduğu zamanın çoğunda sertleşmişim, bu yüzden o pantolonun içinde sıkışıp kalmamak oldukça iyi hissettiriyor.

"Mmm, işte bu çok lezzetli görünüyor," diye mırıldanıyor, gözleri beni yutarken dudaklarını yalıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini çok iyi bildiğim için mırıldanıyorum.

Jill vücudunu bana doğru yaklaştırırken bir elini karnımda gezdiriyor. Yavaşça aşağı kayıyor, omzuma yumuşak bir öpücük bırakıyor, sonra göğsüme bir tane daha.

"Yani," diyor karnımı öpmeden önce, "seni de beni bulduğun kadar lezzetli bulup bulamayacağımı bilmek istiyorum."

Gözlerimin içine bakmadan önce kalça kemiğimi öpüyor. "Seni tadabilir miyim, Liam?"

"Sikeyim evet," diye boğuk bir ses çıkardım. Çok anlamlı bir yanıt değil ama bu noktada bir şey söyleyebildiğim için şanslıyım.

Jill bir bacağına kalçalarımın arasından geçiriyor, ardından ikincisini. Diz çökene kadar oturuyor, ben de yüz yüze gelene kadar oturuyorum. Kollarımı ona dolayarak derin ve ıslak bir öpücükle ağzını alıyorum. Sikimle karşılaşana kadar bir elini aramızda kaydırıyor, yavaşça yukarı ve aşağı vurmak için elini etrafına sarıyor. Ağzının içine doğru inliyorum. Diğer eliyle göğsümü itiyor.

"Arkana yaslan, tamam mı?"

Kuş tüyü yastıklara gömülüyorum, vücudum onun pürüzsüz ellerinin hissine aşırı odaklanmışken yumuşaklıklarını zar zor hissediyorum. Biri kendini alçaltırken kalçamı kavırıyor, ikincisi şaftımın tabanını çevreliyor. Ağzı sikimin başından bir saç teli kadar uzaktayken duraklıyor, o altın gözleriyle bana bakıyor ve göz kırpmıyor, sonra iyice açıp kapalı yumruğuyla buluşana kadar beni içine alıyor.

Ben zevkle tıslarken kalçalarım onunla buluşmak için yükseliyor. Bir rutine başladı

-Kıvrımlı bir vuruş, yumuşak, ıslak bir emme, daha sert emişlerle noktalanıyor. Boğazının arkasını geçecek kadar derine inerken yanakları çukurlaşıyor. Dili en iyi yerlerde geziniyor, kayıyor ve daireler çiziyor. Diğer eli neredeyse boşalmaya hazır olduğum noktaya kadar taşaklarımın masaj yapıyor. Ama onu durduruyorum.

Elini durduruyorum, yüzünün her iki yanını nazıkçe tutuyorum ve onu üzerimden kaldırıyorum. Bir kez daha yüz yüze gelene kadar bizi oturtuyorum.

"Jill. İstiyor musun..." Neden birden utandığımı bilmiyorum. Az önce yüzümü amına dayamıştım ve sikim ağzındaydı ama nedense bu farklı hissettiriyor. "Yani, ben istiyorum, bilirsin, seninle, ve senin de isteyip istemediğini merak ediyorum."

"Ne yapmak istiyorsun?" Jill anlamamış gibi başını yana eğiyor ama o kare göz bebeklerinde ne demek istediğimi çok iyi anladığını gösteren bir ışıltı var.

"Biliyorsun..." Gözlerimi deviriyorum ve küçük bir kahkaha atıyorum.

"Belki isterim, belki istemem." Kucağıma oturuyor ve sikimi sıyırdığında amının ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. "Ama söylemek zorundasın. Kontrolü ele almak istediğini biliyorum. Bunu daha önce gözlerinde görebiliyordum. Aslında, bence bir kez olsun kontrolün sende olması gerekiyor. Bu yüzden bana *tam olarak* ne istediğini söylemeni istiyorum. Açık ol."

Şu anda ne istersem, isteyerek, şevkle yapacağını düşünmek beni neredeyse o anda boşaltıyor. *Sanırım haklı.* Yüzümden sadece bir öpücük uzakta eğilirken koyu renk saçları öne düşüyor. Bir parmağını çene çizgimde ve boynumda gezdiriyor.

Boğuk bir sesle yalvarıyor: "Bana ne istediğini söyle. Lütfen, *efendim*, ben sizinim."

Ve bu her şeyi çözdü. Bir elimle yan masadaki çekmeceyi açmaya çalışırken diğer elimi de yuvarlak kıkırda tutuyorum. Her ihtimale karşı prezervatif almıştım, muhtemelen kullanmayacağımı düşünüyordum ama içimde bir umut ışığı vardı. *Teşekkürler, umut!* Bir tanesini tutana kadar onu beceriksizliğimden uzaklaştırmak için sertçe öpüyorum.

"Jill," diye mırıldandım. Boğazımı temizliyorum ve çok daha emredici bir tonda söylüyorum: "Jill, seni becermek istiyorum. Şimdi."

Arkasına yaslanıp hınzırca gülümsüyor, boynuzları şeytani ve yaramaz görünümüne katkıda bulunuyor.

"Evet, efendim."

On Dokuzuncu Bölüm

Jill

"Beni nasıl istiyorsun?" Bir elimi göğsümde gezdirerek gözlerini göğüslerime çekiyorum.

"Önce üstte. O mükemmel göğüslerin zıplamasını görmek istiyorum. Seni üstümde, altımda, yanımda, ulaşabildiğim her yerde boşaltacağım. Ama bu sefer adımı haykırdığında yüzünü görmek istiyorum bebeğim. Kalk şimdi."

Liam prezervatifi hiç acemilik çekmeden takıyor. Kalçalarımı, giriş yerim doğrudan sikinin üzerinde konumlanana kadar yukarı çekiyor.

Onu elime alıyorum ve yavaşça aşağıya iniyorum. Benim için uzun bir zaman oldu ama prezervatifin kayganlığı, ıslaklığım ve nazik hızımız beni çok fazla rahatsızlık vermeden büyük horozuna uzatmaya yardımcı oluyor. İçimde tamamen kılıflandığında yüksek bir inilti çıkarıyorum, çok, çok mükemmel bir şekilde doldurulmuş hissediyorum.

"İşte iyi bir kız," diye nefes alıyor. "Beni çok iyi alıyorsun. Dar amın kalın sikimin üzerinde çok güzel uzanıyor. Şimdi bana ne kadar iyi sikişebildiğini göstermeni istiyorum, tamam mı? Sen o tatlı amcığınızı etrafımda sıkarken o muhteşem göğüslerini görmeme izin ver. Tamam mı, bebeğim?"

Vay anasını. Kendini tuttuğunu biliyordum ama bu kadar pis bir ağzı olduğunu fark etmemiştim. *Evet!*

"Evet, efendim," diye ciyaklıyorum, yıllar süren pratikten sonra ona olabildiğince yumuşak bir şekilde binmeye başlarken.

Ritmimi tutturmam biraz zaman alıyor ve fark ettiğimden daha formsuz olduğum için bir süre sonra kalçalarım yanıyor, ama sonunda onu bir profesyonel gibi sağlam bir şekilde beceriyorum. Gözleri yüzüm, göğüslerim ve merkezlerimizin buluştuğu nokta arasında çılgınca gidip gelirken dişlerini sıkması ve nefes nefese kalması bana çok iyi vakit geçirdiğini söylüyor.

Ben de oldukça keyifli vakit geçiriyorum, ama içime daha hızlı girmeye ve başparmağıyla klitorisimin etrafında dönmeye başladığında daha da iyi oluyor. Bu noktada duyum tamamen ezici hale geliyor ve etrafına sıkılıyorum, orgazmım boyunca içime girerken donuyorum.

"Kahretsin, Liam, evet," diye bağıriyorum, sonunda kaslarımı hareket ettirecek kadar sakinleşmeye başlıyorum.

Liam ayağa kalkıyor ve beni kendine doğru çekiyor, beni sertçe öpüyor, hala kalçalarını nazikçe oynatarak içimde aşağı yukarı hareket ediyor. Ellerimi terli saçlarında gezdiriyorum ve nefis misk kokusunu içime çekiyorum. Öpücükten uzaklaşıyor ve yüzünü kulağımın tüylerine sürüyor. Şu anda zonklayan amıma bu kadar odaklanmasaydım, bundan iğrenmediği için neredeyse mutluluktan ağlayabilirdim.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. Kıçını havada göreyim," diye homurdanıyor.

Uymak için çabalıyorum. Bir an için kuyruğumdan utandığımı hissediyorum ama ellerini kalçalarımın arkasında, kış yanaklarımın kalınlığında, kalçalarımın genişliğinde gezdirip arzuyla inlediğinde manzaranın onun için o kadar da kötü olamayacağını anlıyorum. Kuyruğumun dibine yumuşak bir vuruş eklediğinde tüm vücudum öne doğru sarsılıyor.

"Özür dilerim, acıttı mı?" diye sorar.

"Hayır, hiç de değil. Aslında iyi hissettiriyor, iyi bir masaj gibi. Sadece bunu beklemiyordum. Daha önce hiç kimse dokunmamıştı. Devam et."

Liam eğiliyor ve boynumun arkasına bir öpücük kondurarak beni ürpertiyor. Kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getiriyor ve sikinin başını girişime dayıyor. Sert ve yavaş bir hamleyle içime giriyor ve ikimizden de kısık inilti yükseliyor.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun. Mükemmel." Tekrar hareket etmeye başlamadan önce bir anlığına tamamen içime oturuyor, elleriyle kalçalarımı kavırıyor.

Günlerini mikroskop başında, gecelerini oyun konsolu başında geçiren bir adam için kalçalarını bir dansçı gibi oynattığı kesin. İçimde sallanıyor ve yuvarlanıyor,

Vurulması gereken her noktaya vuruyor. G noktamı sıyırdığında, klitorisimi ovmak için bir eliyle bana doğru uzanarak onunla yapıyor. O kadar sert boşalıyorum ki gözlerimden yaşlar akıyor ve yüzümü yastığa gömmek zorunda kalıyorum ki görmesin ve incindiğimi falan düşünmesin.

Ve bir şekilde hala bitirmemişti. Vücudum bu noktada kesinlikle zayıf, ama beni sırtüstü yatırıyor, bacaklarımı omuzlarının üzerine atıyor, böylece kalçalarım yükseliyor ve kuyruğum ezilmiyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde tamamlayana kadar sikerken beni öpüyor. Hatta o bunu yaparken ben de bir kez daha, nazıkçe boşalıyorum, sadece işleri doğru bitirmek için.

Bizi yan çeviriyor, o büyük kaşık, ben küçük kaşık, kuyruğumu ezmeye dikkat ediyor. Omzumu, boynumu, saçlarımı, hatta boynuzlarımı öpüyor, bu da gözyaşlarımı yeniden akıtıyor.

"İyi miydi Jill?" diye fısıldar.

"Harikaydı, Liam."

Ve öyleydi. Harikaydı. Bu adamdan gerçekten hoşlandım. Çok derindeyim. *Aman Tanrım*. "Hiç tatlı yemedik," diye homurdanıyor.

Yanaklarımdaki yaşları silerken gülüyorum.

"Size kahvaltıda tatlı yapacağım. İkinci raunt yaklaşırken bu gecenin geri kalanında muhtemelen meşgul olacağız."

Bir dirseğinin üzerine kalkıyor ve heyecanlı bir köpek yavrusu gibi bir sesle şöyle diyor: "İkinci tur olacak mı?"

"Emin ol var."

Umarım gelecekte daha çok tur atarız.

Yirminci Bölüm

Jill

İkinci raunt vardı. Ve ertesi sabah duşta üçüncü rauntta kahvaltıda tatlı yapamayacak kadar programın gerisinde kaldık. O gün ikimizin de işten izin almamızı önerdi ama ben reddetmek zorunda kaldım. Para benim için hala bir sorun ve bu sorun iyi bir penisle çözülüyor.

Eve geldiğimde, odama girmeden önce annem ve Sal Amca'nın dikkatinden kaçmayı umarak aceleyle içeri giriyorum ama ne yazık ki onlar oturma odasında gündüz televizyonu izliyorlar. Bir tür kelime tahmin etme ve izleyicilerden gelen bağırış çağırışlarla dolu bir yarışma programı, çocukken ve okuldan izinli olduğunuzda sizi eğlendiren türden.

"Jillian! İşte buradasın. Hayatta olup olmadığını bilmiyorduk. Arayabilirdin, biliyorsun," diyor annem, eli göğsünde, kalbi sıkışmış gibi.

Gözlerimi deviriyorum ve iç çekiyorum. "Tam olarak nerede olduğumu biliyordun. Ben isteyken barbacoa için bana yardım ettin, Tanrı aşkına."

Yüzünde mahcup bir gülümseme belirir. Çenesini kanepenin arkasına dayar ve şöyle der: "Pekala, beni yakaladın. Şimdi bana ne olduğunu anlat! Sana iyi davrandı mı? Yemeği beğendi mi?"

"Kibar olsa iyi olur," diye araya giriyor Sal Amca. "Eğer iyi davranmazsa oraya gidip tatlı kızlara iyi davranmayan erkeklerin başına neler geldiğini ona göstereceğim."

Sal Amcamın annemin bedeninde, çiçekli elbisesi, pembe terlikleri ve sarı bulaşık eldivenleriyle Liam'a yaklaşıp kavga çıkarmaya çalıştığını hayal ediyorum ve kendimi tutamayıp homurdanıyorum.

"Çok iyiydi, yemin ederim. Ve evet, yemeği beğendi. Çok yakında tekrar görüşeceğiz. Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum."

"Çok sevindim," diye iç geçiriyor annem.

"Sen ve Sal Amca gibi hala birbirine yapışmış insanlar için bir tedavi üzerinde çalıştığını biliyor muydun? Araştırma tesisinde her gün yaptığı şey bu. Sir Cicada ile bir proje. Son zamanlarda büyük atılımlar yaptıklarını söylüyor. Yanlış umut vermeye falan çalışmıyorum, sadece bundan gerçekten emin görünüyordu."

Ellerimi arka ceplerime sokuyorum ve ayaklarımın üzerinde sallanarak tepkilerini bekliyorum. Annemin ayağa kalkıp bana doğru yürümesi ve ellerini omuzlarıma koyması uzun sürmüyor.

"Bu harika, tatlım. Ona bol şans diliyorum."

"Bunu ona söyleyeceğim anne. Tamam, işe gitmek için hazırlanmalıyım yoksa geç kalacağım." Annemin yanağına bir öpücük konduruyorum ve giyinmek için odama gidiyorum.

Gün olaysız geçiyor, her zamanki gibi çay ve kahve içiyoruz. Liam'la kısa bir mesajlaşmamız oluyor, bana az önce yaşadıkları büyük gelişme nedeniyle biraz geç kalması gerektiğini söylüyor ve ben de hayal kırıklığımı gizliyorum. İşten sonra yapacak bir şeyim yok, bu yüzden eve gidip yatağıma uzanıyorum ve akılsızca internette geziniyorum.

Hmm. Acaba sosyal medyasını hiç güncelledi mi?

Aklıma bir düşünce geliyor ve bundan kurtulamıyorum. Çok erken olduğunu biliyorum ama *belki de* benimle ya da bizimle ilgili bir şey söylemiştir. Kaçınılmaz olarak onu tekrar aramaya karar vermeden önce bir süre tırnaklarımı dizüstü bilgisayarına geçiriyorum. Profiline ulaştığımda keşke bakmasaydım diyorum.

Profilinde paylaştığı ilk görsel, bikini giymiş ve etrafında kalp emojileri olan bir keçiye ait. Başlıkta şöyle yazıyor: "Bu senin kızın mı?" Aşağıdaki ikinci görsel ise yüzünde abartılı bir zevk ifadesiyle bir keçiye "tecavüz eden" bir adamın karikatürü. Başlıkta "Keçi kadar güzel bir şey yok, değil mi?" yazıyor.

Korkunç olabilecek gibi görünen başka şeyler de var ama onlara bakmaya zahmet etmiyorum. Önce sayfayı sonra da bilgisayarımı kapatıyorum.

Etrafımdaki sessizlik adil değil. Eğer dünya her güzel şey olduğunda bana bok atmaya devam edecekse, en azından beni düşüncelerim bana korkunç şeyler haykırırken sessizlik içinde bırakmayabilirdi.

Hayat gerçekten adil olsaydı, bunu hiç görmezdim ve burada sessizce oturuyor olmazdım. Erkeksi kahkahalar, nefes nefese kalışlar ve tutkulu inlemeler duyardım. Bu ucuz, kaba çarşaf lar en yumuşak pamuktan olmalıydı. Eski, düz yastıklarım kabarık ve kuş tüyü dolu olmalıydı.

O benimle olmalı ve ben yalnız olmamalıyım. Bir canavar değil, bir insan olmalıyım.

Telefonumu elime aldım ve Liam yazan kutuyu açtım.

Selam. Kötü olduğunu biliyorum ama sosyal medyanı karıştırdım. Artık arkadaşlarının benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Kalbimi kırdın.

Ben: Bunu yapamayız. Kimseyle birlikte olamam. Sen harikasın ama etrafını böyle insanlarla çevrelersen sana nasıl güvenebilirim? Sahip olduğum küçük huzuru korumak zorundayım. Hoşça kal Liam.

Gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarımın içimde birikmesine izin veriyorum. Gözlerimi açtığımda bulanıklığın içinden çoktan cevap yazdığını görebiliyorum.

Ne?! Hayır, lütfen. O boku kontrol bile etmiyorum. Kim gönderdi? Frank miydi? Çünkü numarasını falan engelledim. Yemin ederim. Kanıtlayabilirim. Kanıtlayabilirim. Lütfen.

Liam: Jill bunu yapma. Üzgün olduğunu biliyorum ama lütfen bana inan.

Bu gece seni görebilir miyim? Böylece açıklayabilirim?

Kafamı toparlamaya çalışmak için birkaç kez nefes alıp verdim. *Aşırı tepki mi veriyorum? Zaten restoranda bir kez haksız yere ona kızmıştım ve şimdi de burada hatalıysam yine kızacağım. Lanet olsun.*

Ben: Evet. İşten çıkınca benimle evimin önünde buluş. Saat kaçta olduğunu mesaj at.

Teşekkürler Jill. Görüşürüz o zaman. Seni gerçekten özledim.

Üstünde durup düşünürken masa dengesiz bir şekilde sallanıyor. Bir şeylerin üzerine tırmanmak, sadece şu anda olduğu gibi tamamen sıkıntıda olduğumda izin vereceğim birkaç keçi özelliğinden biridir. Bu gizli içgüdünün biraz olsun ortaya çıkmasına izin vermek içimdeki gerginliğin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oluyor. Ve eğer oraya çıkıp ne kadar aptal olduğumu itiraf ederken ıldırmayacaksam en azından biraz daha rahat olmam gerekecek.

Bölüm Yirmi Bir

Liam

Yıkık dökük apartmanının dökülen beton merdivenlerinde oturuyor. Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını göğsüne sarmış. Sarı sokak lambasının altında gözleri o kadar da tuhaf görünmüyor. Yine de her zamanki gibi güzel.

"Selam," diyorum ellerim yün paltomun cebinde ona doğru yürürken.

"Hey," diye cevap veriyor, sonra da merdivende yanındaki boşluğa vuruyor.

Yanına oturuyorum, otururken onun tatlı ve baharatlı kokusunu derin derin içime çekmekten kendimi alamıyorum. Bana dönüyor ve usulca gülümsüyor, yüzündeki ifade kalbimi kırmaya yetecek kadar trajik.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bununla bir ilgin olmadığını bilmem gerekirdi. İncinmeye o kadar alıştım ki, bunu bekliyordum."

"Sorun yok." Kolumu omuzlarına doladım ve bana yaslanmasına izin verdim. "Anlıyorum. O insanlar böyle bok kafalı oldukları için üzgünüm. Onları o hesaptan silmeliydim ama kontrol etmek aklıma bile gelmedi. Sadece çok baktığım bir şey değil. Gelecekte böyle şeylere daha çok dikkat edeceğim. Eğer benimle bir gelecek istiyorsan tabii."

"Seviyorum." Yüzünü omzuma gömüyor, talihsiz korna olaylarından kaçınmak için başını eğiyor ve başını tekrar sokağa çevirmeden önce derin bir nefes alıyor. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Liam. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama ben...ugh, bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Sessiz bir kahkaha attım. "Anlıyorum çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum. Her zaman seni düşünüyorum. O kadar harikası ki Jill. Sensiz olmak istemiyorum."

"O zaman birlikte kalalım." Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor.

"Yine de bir sorun olabileceğini düşündüğün her seferinde paniğe kapılıp gitmeye çalışmayacağına dair bana söz vermelisin. Yani, bugün neden üzgün olduğunu anlıyorum ama bu beni ikinci kez terk etmeye çalışışın ve birbirimizi sadece kısa bir süredir tanıyoruz. Eğer birlikte olacaksak kalbimi tekrar tekrar kıramazsın. Ben de incindim, anlıyor musun? Bu yüzden, ne bileyim, endişelerin olduğunda benimle konuş ve bazı şeyleri halledelim. Seni asla bilerek incitmeyeceğime söz veriyorum. Tamam mı?" Gözlerinin içine bakabilmek için ondan uzaklaşıyorum.

Uzun bir süre gözlerimin içine bakıyor, bir şey arıyor. Bulur gibi olduğunda başını sallıyor.

"Tamam. Sana inanıyorum. Ve söz veriyorum, bir sorun olduğunda gemiden atlamak yerine iletişim kuracağız."

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve gülümsüyorum. Bu güzel kadın benim olmayı kabul etti, bana güveniyor, beni önemsiyor. *Kahretsin*, sanırım onu seviyorum. Eğiliyorum ve yumuşak, davetkâr dudaklarını öpüyorum.

Öpüşmemizin derin ve umutsuz bir hal alması uzun sürmüyor. Nefesimiz kesiliyor, ellerimiz ceketlerimizin altında birbirini arıyor. İkimizin de *daha fazlasını* istediği açık ve bunu *şimdi istiyoruz*.

"Jill, sana şimdi ihtiyacım var. Hadi dairene gidelim." Nefesim onun bronz boynunda beyaz puflar halinde çıkıyor.

"Benim dairem değil. Annem ve amcamla yaşıyorum. Üzgünüm," diyerek yüzünü buruşturdu.

Beni tekrar öpüyor ve bacağını kucağıma doğru sallayıp eteğini kaldırarak külotla kaplı amını sert çıkıntıma sürtüyor.

"Seni şimdi istiyorum," diye sızlanıyor.

"Açıktayız, Jill." Etrafımıza bakıyorum ve gözlerim bir sonraki binanın yakınındaki sokağa odaklanıyor. "Bana tutun."

Ayağa kalkıyorum, onu kucağıma alıyorum ve sokağa, ışığın parlamayacağı kadar uzağa taşıyorum. Etrafa bakıyorum, dinliyorum

Jill'i ayağa kaldırmadan önce herhangi bir insan izi olup olmadığına dikkat etti.

"Yüzünü duvara dön bebeğim," diye kulağına homurdanıyorum. Vücudum üzerinde hiçbir kontrolümün olmamasıyla yaşadığım travmatik deneyimden sonra kontrolün onda olması *çok iyi* hissettiriyor. Gerçi bu terapide konuşulacak bir şey. Şu anda tek konuşmak istediğim önümdeki bu muhteşem kadını becermek.

"Ne?" diye ciyakladı.

"Yüzünü duvara dön

dedim."

Jill uyuyor ve ben de peşinden gidiyorum, elimi boynundan tatlı kıkına doğru düz bir şekilde gezdiriyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun, tatlı kız?" Muhtemelen bunu daha önce sormalıyım.

"Evet. Beni döllerinizle dolduracak mısınız efendim? Beni büyük, sert sikinizle doldurup, daracık amımdan dölleriniz kalçalarımına akana kadar sikecek misiniz?"

İnliyorum ve kendimi tutamayıp arkasına doğru işe yaramaz bir şekilde sürtünüyorum. Böyle bir ağzı olduğunu kim bilebilirdi? Geri çekiliyorum ve pantolonumu çıkarıyorum, ağrıyan sert horozumu çıkarıyorum ve birkaç hızlı vuruş yapıyorum.

"Aynen öyle, bebeğim. Seni dolduracağım. Şimdi beni bekleyen o tatlı amcığınızı görelim."

Eteğini kaldırıyorum, altına giydiği küçük beyaz, dantelli külotu ortaya çıkarıyorum. Rengi teninin altın rengini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor ve eğer kendimi onun mükemmel tenine gömmek üzere olmasaydım, bütün gece ona bakabilirdim. İçine girebilmem için bacaklarını açabilmesi için külotunu yeterince aşağıya indiriyorum ama kirli sokak zeminine düşecek kadar aşağıya değil. Sokakta fazla ışık yok ama olan da amının parlayan ıslaklığından yansıyor.

"Benim için hazır görünüyorsun. Hazır

mısın?" "Evet. Şimdi sik beni, lütfen,"
diye sızlanıyor.

"Tamamdır."

Yirmi İkinci Bölüm

Jill

Liam arkamdan sertçe içime giriyor, kalçalarımı kavırıyor ve sabitliyor, böylece sert aletini yumuşak merkezime sokmak için tüm gücünü kullanabiliyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve o bana tekrar tekrar vururken inliyorum, etlerimiz yüksek sesle birbirine çarpıyor, serin akşam havasında müstehcen bir ses çıkıyor. Beni her itişinde en hassas noktalarımı tekrar tekrar vuruyor. Tüm vücudum titriyor ve düşecekmişim gibi hissediyorum, dizlerim güçsüzleşiyor.

Göğsüm duvara doğru itilirken tuğlalar ceketimin fermuarına sürtünüyor. Liam bir eliyle beni sıkıca duvara yaslarken, diğer eliyle kalçamı tutuyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve yüzünü izliyorum. Saf bir coşku içinde açık. Kumral saçları alnına dökülüyor, ağzı şok olmuş gibi açık. Yanaklarının pembeliği onu çok genç gösteriyor ama çenesinin keskin hatları ve gözlerindeki ateş tamamen yetişkin bir erkeğe ait. Onun güzelliği benim için çok fazla ve hayatımda ilk kez kimse klitorisime dokunmadan boşalıyorum.

"Evet, işte benim kızım," diye homurdanıyor Liam. "Sikimi sık."

"Tanrım, devam et. Bütün döllerini sağacağım, durma" diye yalvarıyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor giderek artan bir hızla içime girmeden önce. Söylemeden önce ritmini biraz kaybetmeye başladı: "Kendine dokun. Benimle boşal."

"Evet efendim." Ona itaat ediyorum ve çok geçmeden ikimiz de mutluluktan ağlıyoruz.

Kukum onu sıkarken içime sıcak, kaygan döllerini peş peşe boşaltıyor. Kuyruğum kontrolsüzce sallanıyor, görünüşe göre Liam'a iyi geliyor çünkü tıslıyor ve kendini daha sert itiyor.

İkimizin de işi bittiğinde Liam beni kendine çekiyor, külotumu yukarı kaydırmama izin vermeden önce yumuşayan sikiinin dışarı çıkmasına ve dölünün kalçamdan aşağı süzölmesine izin veriyor. Sirt sırta duruyoruz, müzik dinler gibi birlikte sallanıyoruz ve bu sefer sessizliğı memnuniyetle karşılıyorum.

Sessizlik sadece adımın kekeleyerek ve tereddütle fısıldanmasıyla bozuluyor. "Jill."

"Öyle mi?"

"Ben sadece... Seni seviyorum. Hepsi bu."

"Hepsi bu kadar mı?" Şaşkın bir kahkaha attım.

"Evet. Her neyse," diyor karşılık veren bir kahkahayla.

"Evet, ben de seni seviyorum." Yüzümün yan tarafını göğsüne yaslayıp kokusunu içime çekiyorum. Dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Ama her neyse."

Biraz sonra ikimizi de ürküten bir çıtırtı sesi duyuyoruz. Aynalı gözlerin parıltısı yaşlı bir kediden başka bir şey olmadığını gösteriyor ama her halükarda bizi sokaktan korkutuyor.

"Bu gece benim daireme gelir misin, Jill? Henüz ayrı kalmak istemiyorum." Binamın önünde dururken bana soruyor, alnını alnıma yaslıyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor.

"Evet, tabii. Eşyalarımı alayım."

O parlak beyaz çocuksu sırtışıyla gülümsüyor ve beni dudaklarımdan usulca öpüyor. "Hemen döneceğim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Liam

"Pekâlâ Bayan Flores, Bay Aoki. Hazır mısınız?"

İğneyi Bayan Flores'in pazusunun üzerinde tutarak ikisinin de evet demesini bekliyorum. Bu ayrılık büyük bir olay.

Bayan Flores kibarca, "Çok hazırım Liam," diye yanıtlıyor.

Bay Aoki, Bayan Flores'in sesinden, "Devam edin, bir saniye daha bekleyemem," diye cevap veriyor.

"Bu hissi anlıyorum," diyorum gülerek, ama arkasında hâlâ bir acı var.

Dört aydır Jill'le birlikteyim ve Jennifer'la yaşadıklarımın duyduğum acının azalmasına son derece yardımcı oldu. Ama asla tamamen yok olmayacak. Bir hiç olma, başkasının bedeninde bir gözlemci olma korkusu bazen geceleri beni hala uyandırıyor. Neyse ki Jill ben tekrar uykuya dalana kadar bana sarılıyor.

İğneyi vücuduna batırırken ve bunca yıldır üzerinde çok çalıştığım tedaviyi enjekte ederken "İşte başlıyor" diyorum. Tamamen enjekte edildikten sonra bir bandaj koyuyorum ve geri çekiliyorum.

Hepimizin sessiz olduğu birkaç dakika geçti. Onlara ne olacağını söyledim ve beklememiz gerektiğini biliyorlar. Ortam gergin ve havadaki endişeyi hissedebiliyorum. Jill'in bugün burada olmak istediğini biliyorum, ancak hükümet hala kahramanlar ve kötü adamlarla uzaktan yakından ilgili her şeyi sıkı bir şekilde kontrol ediyor, bu yüzden onu uzak tuttum.

Aniden, Bayan Flores yüksek bir homurtuyla eğildi. Tüm kasları kasılırken yüzünden ter akıyor.

"İşte oldu. Bu iş sende. Şimdi sadece bir dakika," diye cesaretlendiriyorum.

Acı içinde ağlıyor. Bu en zor kısmı. Fiziksel kısmı acıtmıyor. Fiziksel yönünü, nasıl çalıştığını bile tam olarak anlamıyoruz, sadece öyle olduğunu biliyoruz. Bu kısım neredeyse anlaktır. Acı veren kısım iki bilinci birbirinden ayırmaktır. Bir yaşam şimdi yeniden iki yaşam haline geliyor. Bir ruhun parçalanması gibi hissettirir.

"Acıyor," diye bağıyor.

"Biliyorum," diye onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Neredeyse bitti."

Ve işte o zaman. Solgun ve titrek bacaklarıyla Bay Aoki onun yanında duruyordu. Düşmeye başladı ama onu tam zamanında yakaladım ve yerine oturmasına yardım ettim.

"Buyurun Bay Aoki. Bir şeyler yapmaya çalışmadan önce bir dakika oturup kendinizi toparlayın yoksa kıç üstü düşersiniz," diyorum gülerek.

Zayıf adam titrek bir sesle, "Üzerine düşecek pek bir kırım yok, o yüzden sanırım dikkatli olmalıyım," diye cevap veriyor.

Bayan Flores de aynı şekilde titreyerek, "Kardeşininki gibi kemikli bir kırı vardı," diye yanıtıyor.

Üçümüz de buna güldük. Jill'in babasıyla hiç tanışmadım. Nişanlı olmalarına rağmen ölmeden önce annesiyle evlenemediğini biliyorum. Onu çok seviyordu ve bunu herkes biliyordu. Annesinin istediğini düşündüğü gibi büyük ve pahalı bir düğün yapana kadar beklemiş. Onunla adliyede evlenebileceğini ve bunun sorun olmayacağını söylüyor.

Yemin ederim, paranın Jill'i mutlu etmenin önüne geçmesine asla izin vermeyeceğim. Ben de benimkini ona bunu sağlayacak bir şey almak için kullandım ve hemen yaptım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Jill

Kış güneşi karla kaplı tarlaların üzerinde parlıyor ve her şeyi kör edici bir şekilde beyaza dönüştürüyor. Gözlerimi siper edip arkamı dönüyorum ve yeni çoban köpeğimin ayaklarımın dibindeki kabarık, beyaz şeylerle oynayışını izliyorum.

"Ah Jim, seni aptal çocuk, sıırıslıkla olacaksın," diyorum başını kaşırken. Bunun bir çoban köpeği için garip bir isim olduğunu biliyorum ama hayvan kurtarma merkezindeki ismi buydu ve o da bu isme karşılık veriyordu, bu yüzden öyle kaldı.

Jim elimi yalıyor ve karda yuvarlanıp mutlu çığlıklar atarak uzaklaşıyor. Başımı sallıyorum ve bu aptalca şeye gülüyorum. Daha sonra sıırıslıkla ıslaklıkla uğraşmak zorunda kaldığımda gülmeyeceğim ama şimdilik sevimli.

Gözlerimi kapatıyorum ve etrafımdaki sesleri dinliyorum. Kümeslerinde gıdaklayan tavukların yumuşak seslerini duyuyorum. Ahırda böğüren inekler. Baş belası koyunumun boynundaki çan çalıyor. Bu çiftliği alalı sadece birkaç hafta oldu ama şimdiden bu sesler benim normalim oldu. Beni rahatlatıyorlar. Evimin sesleri bunlar. Ve hepsi Liam sayesinde.

Liam'dan bahsetmişken, bir arabanın otoyoldan geldiğini duyuyorum, sonra da evimize giden uzun çakıllı yoldan. *Bizim* evimize. Birlikte yaşamaya karar vermemiz uzun sürmedi. Herkes deli olduğumuzu söyledi ama umurumuzda değildi. İkimiz de *gerçekten* çılgınca şeyler yaşadık. Bu öyle bir şey değil. Bu aşk.

Arabanın kapısı kapanıyor. İki kapı. Üç. Gözlerimi açıyorum, ağzım kocaman bir sırıtışla yüzümü yarıyor.

"Anne? Sal Amca?" Arkamı döndüğümde sordum.

Ve evet, ikisi de orada. Bütün ve ayrı ayrı insanlar. Önce anneme ulaşmak için çimlerin ve çakılların arasından koşarken gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor. Sal bizi kucaklıyor ve üçümüz birlikte ağlıyoruz. Biz

Birbirimize sarılıp dakikalarca ağlıyoruz; bu, birbirimiz için güçlü olmaya çalışarak yıllarca biriktirdiğimiz duyguların boşalması için gerekli bir şey. Ama sonunda hıçkırıklarımızı susturduk ve birbirimizden biraz uzaklaştık.

"Çok mutluyum," diyorum, sesim hâlâ ağlamaktan titriyor. Annem sadece başını sallıyor ve kim bilir nereden bulduğu bir mendile burnunu siliyor.

"Dans edebildiğim için çok mutluyum, eğer bu bedeni nasıl kullanacağımı yeterince iyi hatırladığıma güvenirsem. Şimdi çok tuhaf hissediyorum. Bu kadar uzun olduğumu kim bilebilirdi?" Sal ayaklarına bakıyor ve başını sallıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Annemden neredeyse bir karış daha uzun, bu yüzden dört yıl sonra kısa, kıvrımlı bir kadın yerine uzun, sıksa bir erkek olarak hareket etmeye alışmanın biraz zaman alabileceğini hayal edebiliyorum.

"Sana söylüyorum, bu kollar ve bacaklar erişte gibi. Yaptığım ilk şey kalınlaşmak." Karnını sıvazlıyor ve annem de kahkahalarına katılıyor.

"Jill mükemmel bir aşçıdır. Belki sana yardımcı olmak için bu gece hoş geldin ikramı olarak özel bir şeyler yapar," diye öneriyor Liam.

Liam'ı kucaklamak için kollarımı uzatıyorum. Ayrılmadan önce bir an birbirimize sarılıyoruz ve elimi yanağına koyuyorum.

"Emin olun yaparım. Hepiniz ne isterseniz."

"İstemekten bahsetmişken," diyor Liam, yüzü mahcuplaşarak. "Babam annenle tanışmak istiyor."

Annemin kahverengi yüzü hayalet beyazına dönüyor. Kendini sabitlemek için küçük bir elini Sal Amca'nın koluna koyuyor.

"Yani... yani... Onur Adam *benimle* tanışmak mı istiyor?" diye soruyor.

Liam gözlerini deviriyor ve ofluyor. "Evet. Gerçek adı Ronald. O kadar da heyecan verici biri değil."

"O kadar da heyecan verici değil. Lütfen," diye cevap veriyor, sanki kişisel olarak kırılmış gibi. Sonra duraklıyor, ellerini kalbinin üzerine koyuyor ve sanki gözlerinde yıldızlar varmış gibi bakıyor.

"*Ronald*. Ne güzel bir isim."

"Olamaz," diye homurdanıyorum. "Bunun sonunu asla

duyamayacağım, değil mi?" Liam kıkırdıyor. "Hayır.

Üzgünüm."

"Seni sevdiğim için şanslısın." Kızını çimdikliyorum, kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına bakarken kızarıyor.

"Şanslıyım. Seni seviyorum, Jill."

Çiçeklerin başımızı belaya sokmadığı, gülümsemelerin azalmadığı ve aşkımızın sonsuza dek her şey olabileceği çiftliğimize, evimize gidiyoruz.

Teşekkür

Yol boyunca bana yardımcı olan herkese teşekkür ederim. Latrexa Nova, Vera Valentine ve S.R. Griffith'e son birkaç aydır hikâyeler anlatmaya devam etmem gerektiğini görmeme yardımcı olan çeşitli katkıları için özel olarak teşekkür ederim.

Onlardan ve diğer harika insanlardan gelen hikayelere buradan göz atın:

[Latrexa Nova](#)

[Vera Valentine](#)

[S.R. Griffith](#)

[Ryan Hoover](#)

[Sarah Reynolds](#)

Beni Burada Bul

Güncellemeler ve daha fazlası için beni burada bulabilirsiniz:

[Bülten](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[İplikler](#)

[Amazon Yazar Sayfası](#)

